

ΕΤΟΣ ΣΤ'.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'.
ΤΕΥΧΟΣ 11-12ον
Συνδρομή Έσωτερικοῦ Δρ. 16.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

1-15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1905
ΛΟΜΙΝΗΣΙ ΟΔΟΣ ΑΘΗΝΑΣ 101
Συνδρομή Έξωτερικοῦ Φρ. 20.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗΣ

λκμαίων ὁ ἐκ Κρότωνος (500 π. Χ.), ὅστις πρῶτος φαίνεται, ὅτι ἐξετέλεσεν ἀνατομὰς καὶ ζωτομὰς, ὑπῆρξεν ἀναμφιδόλως καὶ εἰς τῶν πρῶτων, ὅστις παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ἐτοποθέτησεν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ τὴν ἀντίληψιν τῶν αἰσθήσεων καὶ τὴν σκέψιν. Ὁ νεαρὸς οὗτος σύγχρονος τοῦ Πυθαγόρου ἤτο περιφνημος ἐν τῇ πατριδι αὐτοῦ διὰ τὰς ἐν τῇ ἀνατομίᾳ καὶ φυσιολογίᾳ ἐρεῦνας του. Ὁ Ἀριστοτέλης πλειστάκις ἀναφέρει τοῦτον, ἐκθέτει καὶ κρίνει τὰς θεωρίας του· ἴσως δ' ἔγραψε καὶ σύγγραμμα κατὰ τοῦ Ἀλκμαίωνος. Ἴσως εἶχεν ἰδίᾳ τὰ ὀπτικά νεῦρα ἢ «ἀγωγοὺς» (πόρους) καὶ ἴσως εἶχεν ἂν μὴ ἀνακαλύψῃ τὸν ἀγωγόν, ὅστις ἐμελλε νὰ ἀποκληθῇ Εὐσταχιανὴ σάλπιγξ, τοῦλάχιστον δι᾽ ἡ τὰς σχέσεις τοῦ μέσου ὠτός πρὸς τὸν φάρυγγα. Ἀνέφερον τὴν γνώμην του, δεικνύουσαν σκεπτικισμόν ἀληθῶς ἐπιστημονικόν, περὶ τοῦ ἐν τῇ μήτρᾳ σχηματισμοῦ τοῦ ἐμβρύου. Ὁ Ἀλκμαίων ἐφρόνει, ὡς ὁ Ἴππων, ὅτι ἡ κεφαλὴ σχηματίζεται πρῶτη ἐν τῷ ἐμβρύῳ, ἀναμφιδόλως διότι ἐν τῇ κεφαλῇ εἶνε ὁ ἐγκέφαλος, ἀρχικὴ αἰτία τοῦ αἰσθήματος καὶ τῆς κινήσεως καὶ ὡς λέγει ὀρθῶς ὁ Ἀλκμαίων, ἔδρα τοῦ λογικοῦ: «Ἀλκμαίων ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ εἶναι τὸ ἡγεμονικόν (Ἀποσ. 4)». Εἰς τὸν ἐγκέφαλον φθάνουσιν ὅλα τὰ αἰσθήματα. Ἐπὶ παραδείγματι, ἡ ὀσφρησις παράγεται, ἐπειδὴ ὁ ἐγκέφαλος προσελκύει τὰς ὀσμὰς δι' ἐπανειλημμένων ἀναπνοῶν: «αὐτῷ (ἐγκεφάλῳ) οὖν ὀσφραίνεσθαι ἔλκοντι διὰ

τῶν ἀναπνοῶν τὰς ὀσμὰς». Ὁ Ἀλκμαίων εἶνε προφανῶς ὀιδουτῆς μίᾳς τῶν ἀρχαιότερων φυσιολογιῶν τῶν αἰσθήσεων. Ἐγίνωσκον θεωρίαν αὐτοῦ τῆς ἀκοῆς, τῆς γεύσεως, τῆς ὀσφρήσεως. Τὰ αἰσθήματα μεταδίδονται εἰς τὸν ἐγκέφαλον διὰ μέσου «ἀγωγῶν» ἀρχομένων ἀπὸ τῶν αἰσθητηριακῶν ὀργάνων. Φαίνεται λοιπόν, ὅτι παρετήρησε τὸν στενὸν σύνδεσμον τῶν αἰσθήσεων πρὸς τὸ ὄργανον τῶν ἀντιλήψεων, τὸν ἐγκέφαλον.

Ὁ ἀνατομικὸς ἀπαραίτητος ὄρος τῶν σχέσεων τούτων, τὰ νεῦρα, ἐμελλον νὰ μείνωσιν ἐπὶ πολλοὺς ἐτι αἰῶνας ὄλως ἄγνωστα. Ὁ Ἡρόφιλος καὶ ὁ Ἐρασίστρατος, ὡς καὶ ὁ Γαλνός, ὁ Ροῦφος ὁ ἐξ Ἐφέσου, ὁ Κέλσος καὶ ὁ Ἀρεταῖος καλοῦσι συνήθως τὰ αἰσθητικὰ νεῦρα «πόρους». Συνέχυσαν αὐτὰ μετὰ τῶν τενόντων καὶ τῶν συνδέσμων (νεύρων). Ὁ Νεμέσιος πρῶτος καθώρισε καθαρώτερον τὴν μεταξὺ τενόντων καὶ νεύρων διαφορὰν. Ἀλλὰ καθ' ὅλην τὴν ἀπωτάτην ἐλληνικὴν ἀρχαιότητα, τὰ νεῦρα διετήρησαν τὸ παρ' Ἀλκμαίωνι ὄνομα αὐτῶν, «ἀγωγοὶ ἢ πόροι».

Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτωι δὲν ἔκαμαν κρείσσονα τῶν Ἑλλήνων διαίκρισιν τῶν τενόντων ἀπὸ τῶν νεύρων, τῶν φλεβῶν ἀπὸ τῶν ἀρτηριῶν. Φαίνεται πάντως ἐκπληκτικώτατον εἰς τὸν Γεώργιον Ebers, ὅτι καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Αἰγύπτῳ μετεχειρίσθησαν τὴν αὐτὴν ἐκφράσιν (Neta, vinculum, junctura, nervus, vena, arteriae) πρὸς δῶλωσιν τῶν ἀγγείων καὶ τῶν νεύρων.

Ὁ F. Chabas ἐφρόνει ἐπίσης, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἐδίλουν διὰ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος «τὰς ἀρτηρίας, τὰς φλέβας, τὰ νεῦρα, ἀναμφιδόλως καὶ τὰ λεμφατικὰ ἀγγεῖα» ἢ τελευταία αὕτη παρατήρησις δὲν

εἶνε, ὅσον φαίνεται, παράδοξος. Οὕτω τὸ αἰγυπτιακὸν ὄνομα μέλι. ἐδάλου συγχρόνως τὰ ὑφ' ἡμῶν νεῦρα καὶ ἀγγεῖα καλούμενα ὄργανα. Τὰ ἀγγεῖα διανενημιμένα εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματος ἐθεωροῦντο, γράφει ὁ L. Stern ἐν τῷ «ιερογλυφικῷ γλωσσάρῳ τοῦ Παπύρου» Ebers, «ὡς φέροντα εἰς τὰ διάφορα ταῦτα μέρη τοῦ σώματος τοὺς ζωϊκοὺς χυμοὺς καὶ τὰ ζωϊκὰ πνεύματα».

Ἰδοὺ ἰ ἀναγιγνώσκωμεν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς περὶ καρδίας πραγματείας, ἥτις εἶνε ἴσως κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ebers, ἡ ὠραιότερα καὶ σπουδαιότερα τοῦ χειρογράφου τούτου, εἶδους πλήρους συστήματος (corpus) ἱατρικῶν συγγραφῶν: «Υπάρχουσιν ἀγγεῖα (νεῦρα) βαίνοντα ἀπὸ τῆς καρδίας εἰς ὅλα τὰ μέλη». Ὁ κατ' εἰκασίαν συγγραφεὺς τῆς περὶ καρδίας πραγματείας, ὁ ἱατρός Néb Sxtl, βεβαίως ὅτι παντοῦ ὅπου ἂν θέσῃ τοὺς δακτύλους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, τοῦ ἰνίου, τῶν χειρῶν, τῶν κνημῶν, πάντοτε συναντᾷ τὴν καρδίαν. Ἡ καρδία εἶνε ὄθεν «τὸ κέντρον ὄλων τῶν ἀγγείων (νεύρων) ὀλοκλήρου τοῦ σώματος.» Ὁ Néb Sxtl, περιγράφει εἶτα, ὡς ἐμελλόν νὰ πράξωσι τοῦτο πολλοὺς αἰῶνας βραδύτερον (ὁ πάπυρος Ebers εἶνε ἔργον τοῦ καλάμου συγγραφέως τοῦ ΙΣΤ' π. Χ. αἰῶνος) ὁ Διογένης, ὁ Ἀπολλώνιος, ὁ Στέννεσις καὶ Πόλυδος ὁ γαμβρὸς τοῦ Ἰπποκράτους, τὸν τρόπον τῆς διανομῆς τῶν ἀγγείων τούτων εἰς τὰ διάφορα μέλη. «Τὰ ἀγγεῖα διαίρουται ὡς ἔπειτα: 4 εἰς τὰς πορείας, 4 εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν κροτάφων, 4 εἰς τὴν κεφαλὴν, 4 εἰς τὴν ῥίνα, 4 εἰς τὰ ὄτα, 6 εἰς τοὺς βραχίονας, 6 εἰς τὰς κνήμας, 2 εἰς τοὺς ὄρχεις, 2 εἰς τοὺς νεφρούς, 4 εἰς τὸ ἦπαρ, 4 εἰς τὰ ἔντερα καὶ τὸν σπλῆνα, 2 εἰς τὴν κύστιν (;) 4 εἰς τὴν χώραν τῶν γλουτῶν». Ὁ Néb-Sxtl, ὑποδεικνύει μάλιστα, ὅτι τινὲς ποικίλαι ψυχικαὶ καταστάσεις, ὡς ὁ θυμὸς, ἡ λύπη, ἡ ἀπογοήτευσις, κ.τ.λ. δύνανται νὰ ἐρμηνευθῶσι διὰ τῶν ἀνατομικῶν τούτων διατάξεων (πίναξ 99). Τὴν ἐκφρασιν, ἣν ὁ Ebers, ἐν τῇ περιληπτικῇ ταύτῃ ἀναλύσει μετέφρασεν «ἀγγεῖον», ὁ Stern εἰς τὸ «Γλωσσάριον» του ἐρμηνεύει «νεῦρον». Οἱ σοφοὶ οὗτοι Αἰγυπτιακοὶ ἐπληροφόρησαν ἡμᾶς περὶ τῆς αἰτίας τῆς συγχύσεως ταύτης· εἶνε οὐχ ἥττον διδακτικῆ· ἐξηγεῖ πρὸς τοὺς ἄλλοις, χωρὶς βεβαίως νὰ ὑπάρχῃ ἐλαχίστη κατ' εὐθείαν σχέσις τῶν ἰδεῶν, τὴν ἀριστοτελικὴν ἀνατομίαν τῶν ὀργάνων τῶν αἰσθήσεων καὶ τῆς σκέψεως, καὶ πέραν τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος αὐτὴ παραμένει ἐν τῷ ἐδάφει τῆς φυσιολογίας τῶν συνα-

σθημάτων καὶ τῶν παθῶν, κατὰ τοὺς 16, 17, 18, 19 αἰῶνας, μέχρι τοῦ Bicha, Pínel, Esquiroi.

Ἡ μετάφρασις τῶν ἱατρικῶν παπύρων τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου θέλει γνωρίσει ἡμῖν ἀναμφιδόλως πολλὰς ἀνατομικὰς λεπτομερείας ἀγνωσμένας σήμερον, καίτοι οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι δὲν φαίνεται, ὅτι ἀνέταμον ἀνθρώπινα πτώματα πλείον τῶν Ἑλλήνων ἢ τῶν Ῥωμαίων. Αἱ νεκρικαὶ ταριχεύσεις δὲν ἠδύναντο νὰ χρησιμεύσωσι εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν γνῶσιν τῆς ὀστεολογίας, τῆς μυολογίας ἢ τῆς νευρολογίας μᾶλλον ἢ ἡ διάνοξις τῶν ζώων εἰς τὰς θυσίας ἢ ἡ σφαγὴ καὶ ὁ διαμελισμὸς αὐτῶν εἰς τὰ κρεωπωλεῖα.

Διὰ τὸν Δημόκριτον ἐπίσης, διὰ τὸν Ἡράκλειτον καὶ τὸν Ἐμπεδοκλέα, αἱ αἰσθήσεις εἶνε κατ' οὐσίαν ἀγωγοὶ ἀνοικτοὶ μεταξὺ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου καὶ τοῦ κοινοῦ αισθητηρίου, (sensorium commune), οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ τοποθέτησις τούτου. Διὰ τὸν Διογένην τὸν Ἀπολλώνιον, εἶνε αἱ φλέβες· διὰ τῶν ἀγωγῶν τούτων ἡ πόρων παράγονται αἱ αἰσθήσεις, ὡς ἐκφράζεται ὁ Θεόφραστος, ὁμῶν περὶ τοῦ Ἀλκμαίωνος. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν αἱ ἐξωτερικαὶ ἐντυπώσεις εἰσδύουσι μέχρι τοῦ ἐγκεφάλου δι' εἰδικῶν ὁδῶν, ἰδέα ἐξ ἧς προήλθεν ἡ περὶ τῆς εἰδικῆς φύσεως τῶν αἰσθήσεων διδασκαλία. Τὸ οὐσιαστικόν, ἐν τῷ φαινομένῳ τῆς αἰσθήσεως, εἶνε ἵνα ἡ ἐντύπωσις μεταδοθῇ εἰς τὸν ἐγκέφαλον ἢ τὴν καρδίαν, τὴν παραδεδεγμένην κεντρικὴν ἔδραν τῶν ἀντιλήψεων καὶ τῶν σκέψεων. Ἡ διάκρισις τῶν αἰσθήσεων καὶ τῶν ἀντιλήψεων ἐφάνη ἡμῖν ἐστηρικμένη ἥδη παρὰ τῷ Ἀλκμαίῳ ἐπὶ ἀνατομικῶν παρατηρήσεων. Ὁ ἐγκέφαλος καὶ τὰ νεῦρα ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ γεγονότος τῆς ἐνώσεως τῶν ἀντιδρώσιν ἀμοιβαίως. Ἐὰν οἱ πόροι ἢ ἀγωγοὶ ἐμφοραχθῶσι ἢ διαταραχθῶσι ἐν τῇ γενέσει αὐτῶν ὑπὸ τῆς ἀσθενείας, ἡ αἰσθητικότης καὶ ἡ κίνησις ἀλλοιοῦνται καὶ ἀπόλλυνται μετὰ τῆς σκέψεως. Ἡ ἐξασθένησις ἢ ἡ ἀπόλεια τῶν αἰσθήσεων καὶ τῶν ἀντιλήψεων, ἐκ κεντρικῆς ἢ ἐγκεφαλικῆς αἰτίας, φαίνεται ὅτι ἐπεδηλώθη καθαρῶτατα: «Υπὸ τὴν ἐπίδρασιν συγκινήσεως ἢ τοπικῆς διαταραξέως τῶν μερῶν του, ὁ ἐγκέφαλος ἀποβάλλει τὴν χρῆσιν τῶν λειτουργιῶν του· διότι οἱ ἀγωγοί, δι' ὧν λαμβάνουσι χώραν αἱ αἰσθήσεις, διακόπτονται».

Ἡ περὶ ὕπνου καὶ θανάτου θεωρία τοῦ Ἀλκμαίωνος, μία τῶν ἀρχαιότερων ἀναμφιδόλως εἶνε καὶ σήμερον ἐτι ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς ἐγκεφαλικῆς ἀναμίας ἢ μᾶλλον διαδε-

δομένη· ὁ ὕπνος ἐπέρχεται διὰ τῆς ἀποχωρήσεως τοῦ αἵματος εἰς τὰς φλέβας, ἢ ἐξέγερσις διὰ τῆς διαχύσεώς του· ἐὰν τὸ αἷμα διαμεινῇ ἐντελῶς ἀποκεχωρημένον εἰς τὰς φλέβας, ἔχομεν τὸν θάνατον». «Οἱ ἄνθρωποι ἀποθνήσκουσι» λέγει ὁ Ἀλκμαίων, «διότι δὲν δύνανται νὰ συνενώσωσι τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος».

Δὲν θεωροῦμεν ἐνταῦθα, ἐν τῷ Ἀλκμαίῳ, εἰμὴ τὸν βιολόγον, τοῦτέστι τὸν ἀνατόμον καὶ φυσιολόγον, οὐχὶ τὸν φυσικόν, οὐδὲ τὸν ἀστρονόμον. Ἐκ τοῦ φιλοσόφου—καὶ μέχρι τοῦ Γαλινοῦ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, τις βιολόγος, ἐξαιρουμένων ἴσως ἀνατόμων τινῶν καὶ φυσιολόγων τῆς Ἀλεξάνδρινης Σχολῆς, δὲν ἦτο φιλόσοφος;—δὲν θέλουμεν ὑπομνήσῃ, εἰμὴ πᾶν τὸ ἀναγκαιὸν πρὸς κτανόησιν τοῦ ψυχολόγου, οὕτως ὁ Ἀλκμαίων ἐξ ἴσου εἶχε τὴν ἰδιότητα. Διὰ τὸν Ἀλκμαίωνα, ὡς διὰ τοὺς Πυθαγορείους, αἱ ἀρχαὶ τῶν ὄντων ἀπετελοῦντο ἐξ ἐναντίων, ὡς τοῦ γλυκέος καὶ πικροῦ, τοῦ μέλανος καὶ λευκοῦ, τοῦ μεγάλου καὶ μικροῦ κτλ. Ὅτι ὁ Ἀριστοτέλης ἐνόμισεν ὅτι ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ ἐκ τῶν συστημάτων τούτων, εἶνε ὅτι τὰ ἐναντία ἀπετέλουν ὄντως τὰς ἀρχὰς τῶν πραγμάτων, τοῦτέστι τοῦ αἰώνιου σύμπαντος, «ἐναντία ἀρχαὶ τῶν ὄντων». Οὕτω τὰ στοιχεῖα τὸ ὕδωρ, ὁ ἀήρ, τὸ πῦρ, ἦσαν διὰ τοὺς Ἴωνας φυσιολόγους, τὸν Θαλῆν, τὸν Ἀναξίμενον, τὸν Ἡράκλειτον, κτλ. αὐτὰ αἱ ἀρχαί, αἱ αἰώνιοι καὶ ἀδημιούργητοι, παντὸς τοῦ ὑπάρχοντος. Ὁ Ἀριστοτέλης ἀπέκλινε τοσοῦτον πρὸς τὴν ἐρμηνείαν ταύτην, ὥστε λέγει ῥητῶς ἀφῆνων νὰ διαφαίνηται ἡ ἀποδοκιμασία του, προκειμένου περὶ τοιούτων θεωριῶν, ὅτι ὁ Ἀλκμαίων καὶ οἱ Παθαγόρειοι «φαίνονται, ὅτι ἔταξαν τὰ στοιχεῖα εἰς μόνον τὸ γένος τῆς ὕλης· διότι κατ' αὐτούς, ἐκ τούτων τῶν ἐμφύτων εἰς αὐτὴν στοιχείων συνίσταται ἡ οὐσία τῶν πραγμάτων».

Ὁ Θεόφραστος θεωρεῖ ὡσαύτως τὸν Ἀλκμαίωνα ὡς πρόδρομον τῶν φιλοσόφων, οἵτινες, ὡς ὁ Παρμενίδης, ὁ Ἐμπεδοκλῆς καὶ ὁ Πλάτων, ὑπεστήριξαν, ὅτι τὸ ὅμοιον γινώσκει διὰ τοῦ ὁμοίου, τοῦτέστιν, ὅτι ὁ ὄρος τῆς γνώσεως τοῦ ἀντικειμένου ὑπὸ τοῦ ὑποκειμένου, εἶνε ἡ ταυτότης ἢ τὸ ὁμογενὲς τῶν στοιχείων τῶν συνιστόντων τὰ μέρη τῶν αἰσθητῶν γινόμενων πραγμάτων καὶ τὰ τῶν ὡς ἐντυπώσεις δεχομένων ταῦτα ὀργάνων.

Ὁ Ἀλκμαίων κατὰ τὸν Θεόφραστον φαίνεται, ὅτι πρὸς τοῦτοις ἐπέμεινεν ἐπὶ τῆς διαφορᾶς, ἥτις χωρίζει τὴν αἰσθητικότητα ἀπὸ τῆς νοήσεως καὶ μάλιστα ἐδοκίμασε

νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς διακρίσεως ταύτης ἴδιον τοῦ ἀνθρώπου χαρακτῆρα, τὸ ὅτι εἶνε νοητικὸς πρὸ τῶν λοιπῶν ζώων θεωρουμένων μόνον ὡς ὄντων αἰσθανομένων, ἀπειρα ὑπομνήσκουσα οὐ μόνον τὴν ταξινόμησιν τοῦ Διναίου, ἀλλὰ καὶ τὴν νεωτάτην ὑπόθεσιν τοῦ Παύλου Flechsig, ὡς πρὸς τὰ κέντρα προβολῆς καὶ συνδνασμοῦ τοῦ ἐγκεφαλικοῦ φλοιοῦ.

Ὁ Ἀλκμαίων φαίνεται, ὅτι εἶνε ἀναμφιδόλως ὁ μόνος Ἑλλῆν φυσιολόγος, ὅστις κατὰ τοὺς ἀπωτάτους τούτους χρόνους ὑπεστήριξε τοιαύτην θεωρίαν· οὐδόλως ὑπάρχουσιν ἴχνη τοιαύτης εἰς τοὺς φυσικοὺς φιλοσόφους τῆς Ἰωνίας, μεθ' ὧν ὁ Ἀλκμαίων παρουσιάζει πλείονα συγγένειαν ἢ μετὰ τῶν Πυθαγορείων καίτοι δὲν δυνάμεθα νὰ ἀρνηθῶμεν τὴν ἐπίδρασιν τούτων ἐπὶ τῆς θεωρίας του. Τὰ κέντρα συσπειροῦ τῆς συγχρόνου φυσιολογίας δὲν εἶνε ὄντως κατεσκευασμένα κατὰ διάφορον σχέδιον τῶν κέντρων προβολῆς, ὅπου καθίστανται ἀντιληπτά καὶ διατηροῦνται τὰ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου προδιδόμενα αἰσθήματα, διὰ τῶν ἀγωγῶν τῶν αἰσθήσεων ἐπὶ τῶν διαφόρων λοβῶν τῶν ἐγκεφαλικῶν ἡμισφαιρίων· δὲν διαφέρουσι τούτων οὔτε κατὰ τὴν κατασκευὴν οὔτε κατὰ τὴν ὕψην τῶν ἀνατομικῶν αὐτῶν στοιχείων. Ἄνευ τῶν κέντρων προβολῆς, τὰ κέντρα συνειροῦ, ἀπλῆ ἀνατομικὰ καὶ φυσιολογικὰ διαφοροποιήσις τῶν πρώτων, οὐδόλως θὰ ὑπῆρχον καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς ἀνθρωποειδέσι καὶ τῷ ἀνθρώπῳ. Ὅθεν ὅσον πολὺπλοκοὶ καὶ ἀφηρημένοι καὶ ἂν εἶνε εἰ ὑψηλότεραι λειτουργίαι τοῦ ἀνθρώπινου λογικοῦ, εἶνε πάντοτε δυνατόν νὰ ἀναγάγωμεν τὰς λειτουργίας ταύτας, ὡς εἰς στοιχεῖα, εἰς ἀριθμὸν τινα αἰσθήσεων ἀντιληπτῶν καθισταμένων καὶ συνδναζομένων. Πολλαπλασιάσατε τοὺς συνειροῦς τῶν αἰσθημάτων τούτων, αὐξήσατε ἀορίστως τὸν ἀριθμὸν τῶν σχέσεων αὐτῶν, τῶν πρὸς ἀνάκλινσιν αὐτῶν διαδοχικὴν ἢ συγχρονον ὄρων, καὶ θέλετε κατασκευάσῃ τοιοῦτοτρόπως συσκευὴν σκεπτομένην ἢ λογιζομένην, μηχανὴν λογικὴν, μετὰ τροχῶν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον λεπτῶν καὶ συνεργικῶν· οὐδέποτε θὰ ἀνεύρητε εἰς τὸ βάθος ὄλων τῶν ἐνεργειῶν τῆς διανοίας ταύτης εἰμὴ πᾶν τὸ εἰσελθόν εἰς αὐτήν, αἰσθήματα, ἀντιλήψεις, εἰκόνας καὶ ἐννοίας ἐπὶ μᾶλλον ἀφηρημένας, προκυπτούσας ἐξ ἀπειραριθμῶν συνδνασμῶν, ἀμοιβαίως στηριζομένας δι' ἀνατομικῶν συναφειῶν ἐπιπολυαριθμοτέρων. Οὐδὲν ζῶον ὑπάρχει σπονδυλωτὸν ἢ ἀσπόνδυλον, εἰς τὸ ὅποιον τὸ σκέπτεσθαι ἢ παριστᾶν κατὰ

τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον συγκεχυμένως τὰς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ κόσμου σχέσεις νὰ μὴ εἶνε ἴσον τῷ αἰσθάνεσθαι. Ἡ ἀποδομένη λοιπὸν εἰς τὸν Ἀλκμαίωνα ἀπόφανσις ὅτι ὁ ἐγκέφαλος τοῦ ἀνθρώπου διακρίνεται τοῦ τῶν λοιπῶν ζώων διὰ τῆς ἐκτάσεως τῆς διανοίας του εἶνε ἀκριβής.

Τέλος, ἐπειδὴ δὲν σκέπτεται τις ἀνευ εἰκόνων, ὡς ἐμελλε νὰ εἴπῃ τοῦτο ὁ Ἀριστοτέλης, ἐπειδὴ πᾶσα παράστασις δὲν εἶνε, εἰμὴ σύμπλεγμα αἰσθήσεων γινόμενων ἀντιληπτῶν καὶ συνειρομένων κατὰ τοὺς γνωστοὺς νόμους τοῦ συνειρομοῦ, ἔπεται, ὅτι τὸ σκέπτεσθαι εἶνε ἐτι καὶ πάντοτε αἰσθάνεσθαι. Οὕτως ἀκριβῶς πάντες οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες φυσιολόγοι τοῦ βου καὶ ἑξ αἰῶνος ἐνόησαν τοῦτο: σκέπτεσθαι καὶ αἰσθάνεσθαι, ἥτο δι' αὐτοὺς τὸ αὐτὸ πράγμα, ὡς ἐπανειλημμένως μαρτυρεῖ τοῦτο ὁ Ἀριστοτέλης: «οἱ ἀρχαῖοι τὸ φρονεῖν καὶ τὸ αἰσθάνεσθαι ταῦτόν εἶναι φασιν».

Φαίνεται καλῶς ὅτι τὸν φυσιολόγον τοῦτον ἐνόησε ὁ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι, ὅταν ὑπανισσόμενος τὰς ἀρχαίας αὐτοῦ περὶ τῆς φύσεως μελέτας, ἐρωτᾷ εἰρωνικῶς, «ἐὰν αἶμα παράγῃ τὴν σκέψιν ἢ ὁ αἶμα ἢ ἂν οὐδὲν τῶν στοιχείων τούτων, ἀλλ' ὁ ἐγκέφαλος παράγῃ τὰς αἰσθήσεις τῆς ἀκοῆς, τῆς ὄρασεως, τῆς ὁσμῆς, ἐὰν ἐκ τῶν αἰσθήσεων τούτων γεννῶνται ἡ μνήμη καὶ ἡ σκέψις καὶ ἐὰν ἐκ τῆς μνήμης καὶ τῆς σκέψεως ἀφυχθεῖσιν εἰς τὴν ἡομίαν γεννᾶται ἡ ἐπιστήμη». Οἱ ἀρχαῖοι οἵτινες ἐθεώρησαν τὸν ἐγκέφαλον ὡς τὸ κεντρικὸν ὄργανον τῶν ἀντιλήψεων τῶν αἰσθήσεων, εἶνε παρὰ πᾶσαν φαινομενικότητα ἐκτάκτως εὐάριθμοι. Ὁ Ἀριστοτέλης, ὅστις, ὡς ὁ Πλάτων, φαίνεται, ὅτι παρέλαθεν ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Ἀλκμαίονος πλείονα γεγονότα καὶ θεωρίας ἢ ὅσα ἠδύνατό τις νὰ πιστεύσῃ, δὲν ἀναφέρει τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, μνημονεύων αὐτῆς ὅπως τὴν καταπολεμήσῃ, εἰμὴ ὡς ὑπόθεσιν ἐνίων. Ἐκτὸς τοῦ Ἀλκμαίονος δὲν δαναίμεθα νὰ ἀναφέρωμεν πρὸ τοῦ Πλάτωνος, εἰμὴ τὸν Πυθαγόραν, Δημοκρίτον καὶ Ἀναξαγόραν. Ἀλλὰ ἡ κοινὴ ἡγεῖσα ζιαν δεδικαιολογημένης ἀμφιβολίας περὶ τῆς αὐθεντικότητος τῶν εἰς τὸν Πυθαγόραν ἀποδομένων θεωριῶν καὶ αἱ κυριαρχοῦσαι ἰδέαι τῆς φιλοσοφίας τοῦ Δημοκρίτου καὶ τοῦ Ἀναξαγόρου εἶνε ἀσυνιδίωστοι πρὸς ἀκριβοῦς τοπίκευσιν τῶν ἀντιλήψεων καὶ τῆς σκέψεως εἰς τὸν ἐγκέφαλον, ὡς τοῦτο ἐνεφανίσθη καθαρῶς βραδύτερον παρὰ τῷ Ἀσκληπιάδῃ. Καίτοι ὁ ἱπποκρατικὸς συγγραφεὺς τῆς περὶ τῆς Ἱερᾶς Νόσου πραγματείας,

περὶ ἧς θὰ ὀμιλήσωμεν, τοποθετεῖ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ τὰς ἀνωτέρας λειτουργίας τῆς διανοίας, οὐχὶ εἰς τὴν ὕλην τοῦ ἐγκεφάλου, ἀλλ' εἰς τὸν ἀέρα, ὁ ἱατρὸς οὗτος ἔβλεπε τὴν ἀρχὴν τῶν αἰσθήσεων, τῶν παθῶν καὶ τοῦ λογικοῦ. Δὲν πρόκειται ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Φαίδωνος, οὔτε περὶ τοῦ Ἱπποκράτους, οὔτε περὶ τοῦ Πυθαγόρου, οὔτε περὶ τοῦ Δημοκρίτου. Ὑπολείπεται λοιπὸν, ἐὰν πρόκειται περὶ τοῦ Ἀλκμαίονος. Ἐὰν σκεθῶμεν ἐπὶ τῆς βαθύτερας ἐννοίας τοῦ κειμένου τούτου, θέλομεν παρατηρήσει ἐν αὐτῷ ὅτι ἀπὸ ἀπωτάτης ἀρχαιότητος, ὁ ἐγκέφαλος ἐθεωροῦντο ὡς τὸ ὄργανον τῆς γνώσεως ἥτοι τῶν ὑψηλοτέρων γενικεύσεων τῆς πείρας καὶ τῆς παρατηρήσεως, ἐπειδὴ εἶνε τὸ ὄργανον τῶν αἰσθήσεων τῶν γινόμενων ἀντιληπτῶν, διατηρουμένων ὑπὸ τῆς μνήμης, καὶ συνειρομένων εἰς συστήματα σκέψεων.

Πόρρω ἀπέχει ἤδη ἡ ἰδέα αὕτη περὶ τῶν λειτουργιῶν τοῦ ἐγκεφάλου ἀπὸ τῆς τοπικεύσεως τῶν αἰσθήσεων καὶ τῆς διανοίας εἰς τὰς Ὀμηρικὰς ποιήσεις. Ἐπειδὴ ὁ ἀνθρώπος ἰδιαίτερος τὸ πρῶτον ἐξεπλάγη ἐκ τῶν ἐκδηλώσεων τῆς αἰσθηματικῆς ζωῆς, ἐτοποθέτησεν εἰς τὸ στήθος συμπεριλαμβανομένου τοῦ διαφράγματος καὶ εἰς τὴν καρδιακὴν χώραν τὴν ἐπιθυμίαν, τὴν συγκίνησιν, τὰ πάθη καὶ αὐτὴν τὴν σκέψιν. Ἡ λέξις, ἥτις χρῆσιμεῖται πρὸς δήλωσιν τοῦ διαφράγματος «φρόνη», σημαίνει πολὺ συχνότερον τὴν διάνοιαν ἢ αἱ λέξεις «θυμὸς» καὶ «ψυχὴ», ἐκφράσεις, αἵτινες εἶνε ἡ ζῶσα εἰκὼν τῶν συμπτωμάτων τῆς ἠθικῆς ζωῆς καὶ τῶν παθῶν, αἵτινα ἀκολουθοῦσι τὰς μεταβολὰς τῆς ἀναπνοῆς καὶ τῶν καρδιακῶν παλμῶν. Δι' ὃ ἡ καρδία, «ἡτορ κραδίη, κῆρ», οὐδέποτε δὲ ἡ κεφαλὴ οὐδ' ὁ ἐγκέφαλος, θεωρεῖται ὡς ἔδρα τῶν αἰσθημάτων καὶ σκέψεων.

Jules Soury.

Ο ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ ΚΟΡΤΕΖ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΝΑΣ

Η ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΕΞΙΚΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ἡ Ἰσπανία καὶ αἱ ἀνακαλύψεις. — Κατάκτησις τῆς Κούβας. — Ἀνακάλυψις τῶν Μεξικανικῶν παραλίω. — Ἡ Νέα Ἰσπανία. — Ἡ πρώτη ἰδέα περὶ κατακτήσεως τοῦ Μεξικοῦ. — Διέγος Βελασκέζ καὶ Φερδινάνδος Κορτέζ. — Πρῶτα ἔτη καὶ περιπέτεια τοῦ Κορτέζ. — Προετοιμασία διὰ τὴν κατάκτησιν. — Ὁ Κορτέζ ἀναχωρεῖ λάθρα. — Πρὸς κατάκτησιν τοῦ Μεξικοῦ.

Ἡ Ἰσπανία ἀπὸ ἐτῶν ἤδη ἦτο τὸ πρῶτον κράτος τῆς Εὐρώπης. Ὁ δὲ αἰώνιος κατὰ τῶν Μαυρῶν ἀγὼν εἶχε προσδώσει τοῖς Ἰσπανοῖς ἤθη ἱπποτικά καὶ σκληρά, πάθος κυριαρχοῦν διὰ τὰς μάχας καὶ τὰς περιπέτειας· ἀλλ' ἡ πολεμικὴ αὕτη διάθεσις θὰ ἐστέρητο πάσης δράσεως, ἂν μὴ ἡ ἀνακάλυψις τοῦ Νέου Κόσμου ἤνοιγε στάδιον ἀνευ ὁρίων. Πλείστοι λοιπὸν νεαροὶ ἱππῶται τῆς Ἰσπανίας ἐσπευδον ὡς κατὰ θηράματος, πρὸς τὰς ἀγνώστους ταύτας χώρας, ἐν αἷς ἡ ὑπερβητικὴ αὐτῶν φαντασία, ἀμύθητα ἐφαντάζετο τὰ πλοῦτη.

Οὕτω αἱ ἀνακαλύψεις καὶ ἐξερευνήσεις τῶσον ἐπληθύνοντο, ὥστε ἡ γῆς ἐτι ἀγνωστὸς χώρα αὕτη ἐσχιδιάζετο ἐν μεγάλῃ ἐκτίσει. Ὁ Νεβίξ δὲ Βιλλδα εἶ-

γεν ὑπερβῆ τὸν Δάρειον ἰσθμὸν *) θαλασσοπορήσας ἐν τῷ Εἰρηναίῳ.

Μετ' ὀλίγον δ' ἐμελλε νὰ ἀνακαλυφθῇ καὶ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Μεξικοῦ ὑπὸ τοῦ πλέον ὑπερφυοῦς πνεύματος τῆς ἱστορίας τῆς κατακτήσεως τῆς Ἀμερικής.

Ὁ υἱὸς τοῦ Κολόμβου ναύαρχος Δὸν Διέγος, κληρονομήσας τὸ ἀξίωμα τοῦ πατρὸς του, ἀπεφάσισε νὰ καταλάβῃ τὴν Κούβαν. Πρὸς τοῦτο ἐνεπιστάθη μικρὰν στρατιάν εἰς τὸν πεπειραμένον πλοίαρχον Δὸν Διέγον Βελασκέζ, χαρακτηρὸς ὑπόπτου καὶ ζηλοτύπου.

Ἡ κατάληψις τῆς Κούβας δὲν ἀπῆτησεν οὔτε πολὺν χρόνον, οὔτε κόπον, πρῶτος δὲ διοικητὴς ταύτης ἐγένετο αὐτὸς ὁ Βελασκέζ. Τῷ 1517 εἰς ἰταλῆς τῆς Κούβας, ὁ Φερνάνδος δὲ Κορδόβα, ἀνεκάλυψε τὴν χερσόνησον Ἰουκατάνην, τὸ δ' ἐπόμενον ἔτος ὁ Δὸν Ζουάν δὲ Γκριζάλβα, ἀνεψιὸς τοῦ Βελασκέζ, διέτρεξε τὰς αὐτὰς χώρας, προσαγορεύσας τὸ Μεξικὸν διὰ τοῦ ὀνόματος Νέα Ἰσπανία.

Φθάσας δὲ εἰς τὸν ποταμὸν Ταβάσκον, δὲν ἀντέσταν εἰς τὸν πειρασμὸν καὶ εἰτέδυσεν εἰς τὸ ἐσωτερικόν. Ἀποῦ συνῆψε σχέσεις τινὰς μετὰ τῶν ἰθαγενῶν, παρ' ὧν ἔμαθεν, ὅτι ἰσχυρὸς τις μονάρχης, Μοντεζούμα καλούμενος, ἐβασίλευε τῆς χώρας ταύτης, παρέπλευσε τὰς ὄχθας, ἐπίτυχον δι' ἀνταλλαγῶν πολὺν χρυσόν, καὶ ὠνόμασε τὴν ἐνώπιον τῆς Βερακρούζας νῆσον, Ἄγιον Ἰωάννην τοῦ Οὐλλοά, ἐνθα ἐπίσης συνέλεξεν ἀρκετὴν κόνιν τοῦ μετάλλου τούτου, ὅπερ ἐ-

*) Ὁ νῦν καλούμενος ἰσθμὸς τοῦ Παναμά.

Η ΖΩΗ ΕΝΑ ΠΟΤΗΡΙ

αυτή προς τον μονάρχη λατρεία, το αυτό πομπώδες και βρόδαρον σύστημα εν τη εκδηλώσει της ισχύος του. Υπό τον αυτοκράτορα δε ήτο άριστοκρατία φεουδική, κυβερνώσα τας επαρχίας, του λαού ούδεν πολιτικόν μέρος λαμβάνοντος. Η δουλεία ύφίστατο εν Μεξικῷ ως συμβαματική και ούχι κληρονομική πάντες έγεννώντο ελεύθεροι. Ο στρατιωτικός οργανισμός των ήρκει προς προστασίαν της χώρας κατά των επιδρομέων, το δε στρατιωτικόν επάγγελμα, ως το ευγενέστερον έθεωρείτο. Απαντες οι θεσμοί των επί της κανονικής διοικήσεως, προπάντων δε ή ανεξάρτητος του μονάρχου δικαιοσύνη ύπερήσπιζον τά πρόσωπα και τας ιδιοκτησίας άρκούντως. Ο γάμος άπήλαυε πολλού σιθασμού, ή δε οικογένεια ήν ισχυρώς ώργανομένη. Έν γένει αι κοινωνικαί σχέσεις παρά τούτς Αζτέκοις ήσαν αποτύπωμα γλυκύτητος, απλότητος και φιλοφροσύνης. Οι Αζτέκοι, επιδείξιοι εις όλας τας μηχανικάς τέχνας, ως οι Τολτέκοι, ίδρυσαν πόλεις και μνημεία έξοχα. Έκκαλιέργουν τας γονίμους πεδιάδας των, ήγάπων μετά πάθους τά άνθη, και ήξυρον να εκμεταλλεύωνται τά μεταλλεία και τά ύφαντουρικά φυτά. Το εμπόριον ήτο ζωηρόν, αι δε συγκοινωνίαι, αναλόγως, άρκετά εύκολοι. Προς τούτοις κατείχον μαθηματικάς τινας γνώσεις και έχάρασσον γεωγραφικούς χάρτας.

Η γλώσσα των ήτο πλουσία, προπάντων εν τη διαλλέκτῳ των Τεζκούκο, ή δε γραφή συνίστατο εξ ιερογλυφημάτων χονδροειδεστέρων και κατωτέρων των Αιγυπτιακών. Τοιαύτα χειρόγραφα πλείστα διατηρούντο μέχρι της στιγμής της κατακτήσεως, άτινα κατέστρεψαν οι κατακτηταί άμαθεϊς Ισπανοί, εν τῷ φανατισμῷ των διαβλέποντες γρίφους διαβολικούς.

Τέλος ο πολιτισμός των Αζτέκων, δλωσ άκατέργαστος, ειχεν ανάγκην ήθικής ισχύος, ίνα διατηρηθῆ και βελτιωθῆ.

Η θρησκεία των όμως ήτο σκληρά και σκοτεινή. Ηρίθμουν δεκατρείς πρωτίστους θεότητας και διακοσίας κατωτέρας. Ο Χουτζιλοπότλι, θεσιν επέχων Μεξικανικού Αρεως, ήτον ο άγριότερος των θεῶν. Ο Καιτζαλκούατλ, θεός του άερος, ήτο εξ εναντίας εύεργέτης και εκπολιτιστικός. Κατά την εν γῆ διαμονήν του ήτο ο προασιπτής όλων των τεχνῶν. Δυστυχῶς όμως αίρνηθίως έξκαρισθείς, άπεσύρθη εν ταῖς έσχαιαῖς του Ανατολικῷ κόσμῳ και κατά την παράδοσιν θά επανήργετο ποτε, ίνα καταλύσῃ την βασιλεύουσαν δυναστείαν, επειδή δε τῷ προσέδιδον χαρακτηριστικά ανθρώπου τῆ: λευκής φυλής, ήτοι πρόσωπον ώχρόν μετά μακροῦ κυματοειδοῦς γενείου, ή προφητεία των αὐτη, ως θέλομεν ιδεῖ, απέβη ώρελιμωτάτη τῷ Κορτέζ. Του Μεξικανικούς ναούς ύπηρέτει σῶμα πολυάριθμον ιερέων· μόνον εν τῇ πρωτεύουσῃ του Μεξικῷ διατρέποντο πέντε χιλιάδες ιερέων! Αληθῶς εἶπεν, περισσότεροι ιερεῖς ύπήργον η θύματα ανθρώπινα. Πολλάκις δε ένεκεν έλλείψεως τοιούτων, κατέφρυγον εις πολέμους, ίνα ούτω επάρκίσωσιν εις τός θανασίμους ύπάρξεις των ιεροτελεσειῶν. Τερατώδης ήτον ο αριθμός των σφαζομένων κατ' έτος, ύπερβαίνων τας 20,000 ψυχῶν. Η Μεξικανική νεότης δεν ειχεν άλλους διδασκάλους εκτός των άγρίων ιερέων. Ουδεμία λοιπόν πρόοδος ήτο δυνατή υπό τοιαύτας περιστάσεις, μάλιστα δε ήρξατο να γίνεται καταρανής ή κατάπτωσις, όταν άπεθιβάσθησαν οι Ισπανοί. Το κράτος των Αζτέκων άρ' έαυτου θά έξωλοθρεύετο χάρις τῇ καταβρωτικῇ ταύτη θεοκρατίᾳ.

Ηδη μετά τά την βραχέϊαν ταύτην έκθεσιν των του Μεξικανικῷ κράτους, επανέλωμεν εις την στρατιάν του Κορτέζ. (Έπεται συνέχεια).

[Έκ της «Νέας Ιστορίας των Ταξειδίων» του Richard Cortambert]. AN-PPIN

Τὸ ποτήρι ἢ ζωὴ γλομίζει
ἐλπίδαίς, θείρα, παλμοί.
Εἶναι μικρὸν καὶ ξεχειλλίζει
ἐξαφνικῶς, σὲ μιὰ στιγμή.

Καὶ χύνονται ὄλα, ἔνα, ἔνα,
ὄσῳ ἢ νείδης μας περὶ
καὶ κείνο ἀδειάζει ὀλοένα
ὄσῳ τὰ χρόνια μας κερᾶ.

Πάλι, μὰ χωρὶς τὰ τὸ ῥοήσῃ,
τὸ ξαναπέρνει μὲ χαρὰ
καὶ θείρα μέσα ἀντὶ χύσῃ
πόνους ρίχνει καὶ σφουρά.

Κεῖ ὅταν ὁ χρόνος τὸ ξεχειλλῷ
ἢ ἀλήθεια εἶναι ψέμμα!
Ὅλα τὰ θείρα ἔχουνε σῶσει. . .
μ' ἀπομένει πάλι ἔνα...

Μία κατάχλωμη ἐλπίδα μένει
τὸ γυαλί ποῦ τέλος σπάει
καὶ αὐτὴ ἀγάλλει ξευτυχίαι
μαζὶ τῆς ὄλα στὸν τάφο σέρνει!

Μίλων Βιτάλης

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Διὰ τῆς σιωπῆς διατηρεῖς τὴν φίλιαν, τὴν εὐ-
ρήνην καὶ τὴν ἁρμονίαν τῶν ὄντων καὶ τῶν φίλων.

Ἄριστος λογιστὴς θεωρεῖται ἐκεῖνος, ὅστις
δύναται νὰ ὑπολογίῃ καὶ ἀριθμῇ καλῶς τὰ
ἐλατιώματά του καὶ προλαμβάνῃ τὰ ἁμαρτή-
ματα.

Φίλος λέγεται ἐκεῖνος, ὅστις δὲν κρύπτει τὴν
ἀλήθειαν εἰς τὸν φίλον του, ἀλλὰ τουναντίον
ὁμολογεῖ αὐτῷ ἐκάστοτε ταύτην, ὄσῳ καὶ ἂν ἡ
μικρά.

Πρὶν ἢ εἶπῃς εὐφρολογίαν τινά, σκέψθητι
καλῶς κατὰ πόσον αὐτὴ δύναται νὰ ἦ ἀρεστὴ
εἰς ἕκαστον τῶν παρεστώτων.

MARIA ANTONETA

Ο θάνατος τῆς άτυχεστέρας τῶν βασιλισσῶν.

Εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς επαναστάσεως τὸ θέ-
μα ήτο γραφικώτατον. Εἰς ὄλην ὄμως τὴν
γραφικότητα ήτον εσκαρπισμένη μία τραγική
μελαγχολία καὶ ἐν αἰσθημα οἴκτου. Καὶ ἐκει-
νοι ἄκόμη οἱ ὅποιοι δὲν ήγάπων τὴν Βασίλισ-
σαν, ήσθάνθησαν βάρος εἰς τὴν ψυχὴν, ὅταν
εἶδον εἰς τὴν γωνίαν τῆς Βασιλικῆς ὁδοῦ τὸ ἀ-
παίσιον ἀμάξιον.

Η Πλατεία ήτο πλήρης κόσμου. Ο δέ συ-
νωτισμός περὶ τὴν λαϊμητόμον μέγιστος. Ἐ-
κεῖ ειχον συγκέντρωθῆ οἱ φανατικώτεροι ὄμι-
λοι. Ο εξώττης τοῦ κήπου τοῦ κεραμεικοῦ ἐ-
πακρουσίαζεν ἐπίσης ἕκτακτον θέαμα. Πλήθος
ἀπειρον ἀπὸ πρώτας εἶχε κκατάλθει ὄλας τὰς
θέσεις, διὰ νὰ ἴδῃ τὴν καρατόμησιν τῆς Βασι-
λισσῆς. Πρὸς τὸ μέρος τῶν Ἠλυσιῶν Πεδίῳν
ὁ κόσμος ἐπίσης ἀπειρος. Πολλοὶ δὲ διὰ νὰ
ικανοποιήσῃ τὴν περιέργειαν των, δὲν ἐδί-
στασταν νὰ ἀναθοῦν καὶ ἐπὶ τῶν δένδρων, καὶ
στηριζόμενοι ἐπὶ τῶν κλάδων, ἀνέμενον νὰ ἔλ-
θῃ ἡ ὄρα τῆς καρατομήσεως.

Η λαϊμητόμος αὐτὴν τὴν φορὰν εἶχε στηθῆ
εἰς τὸν χῶρον μεταξύ τοῦ κήπου τοῦ Κεραμει-
κοῦ καὶ τοῦ ἀγάλματος τῆς ἐλευθερίας, τὸ ὁ-
ποῖον κατείχε τὸ κέντρον τῆς Πλατείας.

Κατὰ τὴν καρατόμησιν τοῦ Λουδοβίκου
ΙΣΤ', ἡ λαϊμητόμος εἶχε στηθῆ ἀπὸ τὸ ἄλλο
μέρος πρὸς τὰ Ἠλύσια Πεδία πρὸ τοῦ κενοῦ
βάθρου ἐπὶ τοῦ ὀποῖου πρὸ ὀλίγου ἄκόμη χρό-
νου ὑπήρχεν ὁ ἀνδρὶς τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ' καὶ
τὸν ὀποῖον ἀντικατέστησε τὸ ἄγαλμα τῆς Ἐ-
λευθερίας.

Εἰς ἀπόστασιν τριάκοντα περίπου μέτρων
ἀπὸ τοῦ βάθρου πρὸς τὸ μέρος ὄμως τοῦ κήπου
τοῦ Κεραμεικοῦ, εἶχε στηθῆ ἡ λαϊμητόμος διὰ
τὴν Μαρίαν Ἀντωνέτταν.

Τὴν λαϊμητόμον περιέβαλε στρατός. Πεζοὶ
δὲ καὶ ἑφιπποὶ ἀπετέλουν ζώνην.

Οἱ μοναρχικοὶ ἐξέφρασαν ἕκτοτε τὴν ἀπο-
ρίαν των, ὅτι οἱ στρατιῶται ἐκεῖνοι παρέστη-
σαν ψύχραιμοὶ εἰς τὴν καρατόμησιν τῆς Βασι-
λισσῆς. Πῶς ἡ στρατιωτικὴ των συνείδησις δὲν
ἐξηγέρθη καὶ πῶς ξιπολοκούντες κατὰ τοῦ πλῆ-
θους δὲν ἀπεπειρήθησαν νὰ τὴν σώσουν;

Οἱ μοναρχικοὶ οὔτοι συλλογισμοὶ ἐφθασαν
μάλιστα μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἐκφράσῃ τὴν
ἀπορίαν, πῶς καὶ αὐτός ὁ λαὸς δὲν κατελήθη
ἀπὸ μεγαλοψυχίαν καὶ πῶς ἀνατρέπων τὴν λαϊ-
μητόμον, δὲν ἀπέσπασε τὴν κατάδικον ἀπὸ
τῶν χειρῶν τοῦ δημίου καὶ δὲν τὴν ἔθεσε
θριαμβευτικῶς εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Κερα-
μεικοῦ!

Ἄλλ' οἱ μοναρχικοὶ οὔτοι συλλογισμοὶ πα-
ρῆλθον μὲ τὸ συμπέρασμα: Ἄλλοίμονον, οἱ
χρόνοι τῶν ἰπποτῶν παρῆλθον!

Τὸ ἀμάξιον ἐπὶ τοῦ ὀποῖου ἡ Μαρία Ἀν-
τωνέττα ἐφαίνετο ὡς φάντασμα ἀπὸ τὴν γω-
νίαν τῆς Βασιλικῆς ὁδοῦ, διηυθνήθη πρὸς τὰ ἀ-
ριστερὰ τῆς πλατείας καὶ ἐφθασε πρὸ τῆς λαϊ-
μητόμου.

Η περιέργεια τοῦ πλήθους εἶχε φθάσει εἰς
τὸ κατακόρυφον. Ὅλοι αἱ καρδιαὶ ἐπαλλο-
ν, αἱ γυναῖκες ἀπὸ τοῦ ἀνδῆρου τοῦ κήπου τοῦ
Κεραμεικοῦ ἐφρικίασαν εἰς τὴν θέαν τῆς ἀμά-
ξης. Βλέπουσαι τὴν Μαρίαν Ἀντωνέτταν πλη-
σιον τοῦ δημίου μὲ τὰς χεῖρας δεδεμένας ὄπι-
σθεν καὶ ὠχρὰν συνεκινήθησαν μέχρι δακρύων.

Εἰς τὴν πλατεῖαν οἱ διάφοροι ὄμιλοι φανα-
τικώτεροι αὐτοῖ, προσεπάθουν νὰ πλησιάσῃ εἰς
τὴν λαϊμητόμον, διὰ νὰ ἴδῃ καλλίτερον.

Η άτυχῆς Βασίλισσα μόλις τὸ ἀμάξιον ἐ-
σταμάτησεν, ἔρριψε βλέμμα περίξ αὐτῆς. Βλέ-
πουσα ὄλον ἐκεῖνο τὸ πλήθος, τὸ ὀποῖον συνε-
κεντρώθη διὰ νὰ ἴδῃ πίπτουσαν τὴν κεφαλὴν
τῆς, δὲν κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν πι-
κρίαν, ἥτις ἐπλημμύρησε τὴν ψυχὴν τῆς κατὰ
τὴν τραγικὴν ἐκεῖνην στιγμήν, καὶ ἔστρεψε
κατόπιν τὸ βλέμμα πρὸς τὸ Κεραμεικόν, τὸ
ἀνακτορόν τῆς ἄλλοτε, τὸ ὀποῖον ἐν τούτοις
ὑπήρξεν ἡ πρώτη τῆς φυλακῆ μετὰ τὴν ἀνα-
χώρησιν ἐκ Βερσαλλιῶν.

Τὸ πλήθος παρηκολούθει ὄλας τῆς τὰς κι-
νήσεις.

— Βλέπει τὸ παλάτι τῆς! . . . ἀνερώνουν
μερικοὶ.

— Ὅα τὸ ἴδῃ καλλίτερα, ὅταν ἀναβῆ στὴν
λαϊμητόμον! . . . ἔλεγον ἄλλοι φανατικώτεροι
καὶ σκληρότεροι.

Ο στρατός περὶ τὴν λαϊμητόμον ἀπηγόρευεν
εἰς τὸ πλήθος νὰ πλησιάσῃ περισσώτερον.

Ὅταν ἡ Μαρία Ἀντωνέττα κατῆλθεν ἀπὸ
τὸ χμάξιον καὶ ἔθεσε τὸν πόδα εἰς τὴν πρώ-
την βαθμίδα τῆς λαϊμητόμου, κατελήθη ἀπὸ
μῖαν σπασμωδικὴν ταραχὴν. Κατώρθωσεν ὄ-
μως ἀμέσως νὰ συνάλθῃ, νὰ μὴ λιποψυχήσῃ,
νὰ μὴ δεῖξῃ εἰς τὸ πλήθος, ὅτι ἐροβεῖτο τὸν
θάνατον. Καὶ ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν οὐ-
ρανόν καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ προσήύχετο, ἀντλοῦ-
σα τὸ θάρρος τῆς ἐκ τοῦ θείου. Εἶτα ἀνῆλθε
τὰς ἄλλας βαθμίδας.

Διὰ τὴν Μαρίαν Ἀντωνέτταν δὲν ἐχρειά-
σθησαν τυμπανοκρουσίαι διὰ νὰ καλύψῃ τὴν
φωνὴν τῆς, ὅπως συνέβη κατὰ τὴν καρατόμη-
σιν τοῦ Λουδοβίκου ΙΣΤ', ὅστις κατὰ τὰς τε-
λευταίας στιγμὰς ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν λα-
όν, διεκήρυσσε τὴν ἀθωότητά του.

Η Μαρία Ἀντωνέττα δὲν εἶχε κατὰ τὴν
τραγικὴν στιγμήν νὰ εἶπῃ τίποτε πρὸς τὸ πλῆ-
θος. Αὕτη εἰς τὴν δίκην τῆς εἶπε τὴν ἴστο-

ρικήν φράσιν, ἣτις περιεῖχεν ὀλόκληρον τὴν ὑπεράσπισίν της.

— Ἐπικαλοῦμαι τὴν μαρτυρίαν ὄλων τῶν μητέρων.

Ἐπὶ τῆς λαϊμητόμου ἡ Μαρία Ἀντωνέττα δὲν ῥητορεύει, δὲν ὀμιλεῖ πρὸς τὸν λαόν, δὲν ζητεῖ νὰ δικηρῶξῃ τὴν ἀθωότητά της, οὔτε νὰ κάμῃ μίαν ὑστάτην δικμαρτυρίαν κατὰ τῆς καταδίκης της.

Ἐν τούτοις ἀναφέρουν μίαν φράσιν της, ἡ ὁποία περισσώτερον ἀπὸ ὅλας τὰς ἀγορεύσεις της, ἐκκλήσεις καὶ τὰς διαμαρτυρίας μᾶς παρουσιάζει τὴν Μαρίαν Ἀντωνέτταν ὀλίγας στιγμὰς πρὸ τοῦ θανάτου της ἐν μέσῳ τοῦ τραγικοῦ ἐκείνου περιβάλλοντος καὶ πρὸ τοῦ ἀπαισίου τῆς λαϊμητόμου θεάματος ἤθεμον, καλοκάγαθον καὶ πλήρη ἀβροφροσύνης καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν δημίον της!

Ἀνερχομένη εἰς τὴν λαϊμητόμον ἐξ ἀπροσεξίας ἐπάτησε τὸν πόδα τοῦ δημίου καὶ στραφεῖσα πρὸς αὐτόν, τῷ εἶπε:

— Κύριε, σὰς ζητῶ συγγνώμην!

Ἐπὶ τῆς λαϊμητόμου ἡ Μαρία Ἀντωνέττα εἰδείξεν ἀταραξίαν καὶ γενναϊότητα.

Κατὰ τὴν τραγικὴν ἐκείνην στιγμὴν τὸ πῆριξ πλῆθος ἐλησμόνησεν ὅλα τὰ μίστη καὶ ὅλα τὰ πάθη κατὰ τῆς μοναρχίας καὶ τῶν ἀριστοκρατῶν καὶ ἔβλεπε μόνον μὲ φρικίαν τὴν ἀτυχῆ Βασιλισσαν, ἔβλεπε τὴν γυναῖκα, τῆς ὁποίας ἡ κεφαλὴ θὰ ἐκυλίετο εἰς τὸν κάλαθον. Οἱ φανατικώτεροι ἀντιμοναρχικοί, οἱ ἀσπονδότεροι ἐχθροὶ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας εἰς τὴν θέαν τῆς βασιλίσσης ἐπὶ τῆς λαϊμητόμου ἔμενον ἀναυδοὶ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν. Καὶ τὸ πλῆθος, ὁ ὄχλος μὲ τὰ ἀγρία τοῦ ἐνστικτικῆς ἔπαυσε τὰ ἐπαναστατικὰ ἄσματα, ἔπαυσε τὸν θόρυβον καὶ ἀτενίζων πρὸς τὴν λαϊμητόμον, ἔμενε καὶ αὐτὸς βωβός.

Πρὸς στιγμὴν εἰς ὄλην τὴν πλατεῖαν τῆς ἐπαναστάσεως καὶ τὰ πῆριξ ἐπεκράτησε μίαν τραγικὴν σιγήν.

Ἦτο ἡ ὥρα δωδεκάτη καὶ τέταρτον ἀκριβῶς ὅταν ἔπεσεν ἡ κεφαλὴ τῆς Μαρίας Ἀντωνέττας ὑπὸ τὴν πέλεκυν τοῦ δημίου. Ἡ ὥραία κεφαλὴ τὴν ὁποίαν ἐστόλιζε τὸ στέμμα καὶ οἱ ἀδάμαντες, ἡ κεφαλὴ ἡ ὁποία προσκάλει τὸν γενικὸν θαυμασμόν μὲ τὴν καλλονὴν της καὶ τὸ βασιλικὸν μεγαλεῖόν της ἐκυλύθη ἀπὸ τῆς λαϊμητόμου εἰς τὸν κάλαθον.

Ἡ ἀτυχεστέρα τῶν Βασιλισσῶν ἐκαρτομήθη διατηρήσασα μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς τὴν σαγηνευτικὴν ἐκείνην μειλιχίότητα, τὴν ὁποίαν εἶχε καθ' ὄλον της τὸν βίον καὶ μὲ τὴν ὁποίαν ἐσαγήνευσε καὶ αὐτὸν τὸν δημίον της ἐπὶ τῆς λαϊμητόμου, ζητήσασα συγγνώμην διότι τοῦ ἐπάτησε τὸν πόδα καὶ τοῦτο ὀλίγας στιγμὰς πρὶν ἢ ὁ πέλεκυς καταπέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της.

Τὴν τραγικὴν αἰγὴν κατὰ τὴν καρατόμησιν τῆς Μαρίας Ἀντωνέττας διεδέχθη μίαν φοβερὰ ἀγωνία ἣτις ἐπέβλεπε ὅλα τὰ στήθη.

Μία γενικὴ δυσθυμία ἐσκορπίσθη εἰς τὸ πλῆθος τὸ ὅποιον ἤρχισε νὰ ἐννοῇ ὅτι πολὺ σκληρὰ καὶ ἀπάνθρωπος ἦτον ἡ καρατόμησις ἐκείνη διὰ τῆς ὁποίας ἡ κεφαλὴ τῆς Μαρίας Ἀντωνέττας ἔπεσε μὲ τὸ φωτοστέφανον τῆς μαρτυροῦ.

Ὅταν ὁ δῆμιος εἶδει τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ πλῆθος, ἐλάχισται ἠκούσθησαν ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τῆς Δημοκρατίας.

Ὁ ὄχλος ἀπεχώρει μὲ δυσθυμίαν καὶ δὲν εἶχεν ὄρεξιν νὰ παραδοθῇ εἰς τὰς περὶ τὴν λαϊμητόμον συνήθεις ὀργιστικὰς διασχύσεις μετὰ τὰς καρατομήσεις.

Διὰ τὴν καρατόμησιν τῆς Μαρίας Ἀντωνέττας οἱ μοναρχικοὶ ἐχαρακτήρισαν τὴν Γαλλίαν ὡς Λαίδη Μάκβεθ, διατεινόμενοι, ὅτι ὅλα τὰ ἀρώματα τῆς Ἀραβίας καὶ ὅλα τὰ ὕδατα τοῦ Ὠκεανοῦ δὲν θὰ ἀρκέσουν ὅπως ἐξαλείψουν ἀπὸ τῶν χειρῶν της τὰς κηλίδας τοῦ αἵματος τῆς ἀτυχῆς Βασιλίσσης.

Εἰς Παρισίους ἡ καρατόμησις τῆς Μαρίας Ἀντωνέττας ἐνεποίητε βαθυτάτην αἰσθησιν.

Καὶ εἰς τὰ ἐπαναστατικὰ κέντρα εἶχε σκορπισθῆ κάποια μελγχολία καθ' ὄλον τὸ ἀπίγευμα καὶ αἱ συναμιλίαι διὰ τὴν καρατόμησιν ἔφερον τοῦ αἵτου πλέον τὴν σφραγίδα.

Τὴν ἐπιούσαν αἱ ἐπαναστατικαὶ ἐφημερίδες περιέγραφον τὰ τῆς καρατομήσεως, μερικαὶ δὲ ἐξ αὐτῶν αἱ φανατικώτεροι δὲν ἔπαυσαν καὶ μετὰ τὸν θάνατον νὰ ὑβρίζουν τὴν Μαρίαν Ἀντωνέτταν ἄλλαι ἐξέφραζον τὴν λύπην των διότι ὑπῆρχε τόσος κόσμος εἰς τοὺς δρόμους. Ἡ θελον μᾶλλον νὰ ἦσαν οἱ δρόμοι ἔρημοι καὶ νὰ διήρχετο ἡ κατάδικος μόνη μὲ δύο χωροφύλακας καὶ μὲ τὸν δημίον. τὸν ὅποιον ἀπεκάλουν ἐκτελεστὴν τῆς λαϊκῆς θελήσεως. Τὸ θέαμα θὰ ἦτο μεγαλοπρεπέστερον καὶ ἡ ἀπομόνωσις τῆς Βασιλίσσης θὰ ἀπεδείκνυεν ἐπιβλητικώτερον, ὅτι ἡ Γαλλία ἀναγεννήθη, ἀφοῦ ἔφινε μίαν Βασιλισσαν νὰ μεταβαίη εἰς τὴν λαϊμητόμον χωρὶς νὰ ταραχθῇ, χωρὶς νὰ δείξῃ περιέργειαν, χωρὶς νὰ πλημμυρῶσιν τοὺς δρόμους. Θὰ ἦτο, ἔγραφον, μέγας ὁ γαλλικὸς λαός, εἰς ἐξεδήλωνεν οὕτω διὰ τῆς ἀποχῆς καὶ τῆς σιγῆς τὴν εὐχαρίστησίν του!

Ἄλλαι ἐφημερίδες ἔγραφον, ὅτι ὁ λαὸς εἶδε μὲ σχετικὴν ἠρεμίαν τὴν Βασιλισσαν συρομένην εἰς τὴν λαϊμητόμον. Εἰς μερικὰ δὲ μέρη ἠκούσθησαν χειροκρατήματα. Ἄλλ' ἐν γένει πρὸς στιγμὴν ὁ λαὸς ἐφάνη λησμονήσας ὅλα τὰ δεινὰ τὰ ὅποια ἐπροξένησεν εἰς τὴν Γαλλίαν αὕτη ἡ γυνὴ καὶ δὲν ἐσυλλογιζέτο μόνον παρὰ τὴν δυστυχίαν της τὴν ὥραν ἐκείνην.

Μετὰ τὴν καρατόμησιν εἰς τοὺς δρόμους τῶν

Παρισίων ἐπωλοῦντο φυλλάδια μὲ ἀπρεπῆ ἄσματα διὰ τὴν Βασιλισσαν. Μεταξὺ τῶν τελευταίων ὑπῆρχε καὶ ἐν τῷ ψαλλόμενῳ εἰς τὸν ἦχον τῆς Μασσαλιώτιδος.

«Πήγαινε, ἔλεγε τὸ ἄσμα εἰς τὴν Βασιλισσαν, νὰ εὔρῃς τὸν ἀπείσιον τύραννον, τοῦ ὁποίου ὑπέθαλψες τὰ ἐγκλήματα.

Ὁ νεκρὸς τῆς Μαρίας Ἀντωνέττας μεταφέρθη εἰς τὸ νεκροταφεῖον τῆς Μαγδαλινης, ὅπου εἶχε ταφῆ καὶ τὸ λειψανον τοῦ συζύγου της. Οὔτε λίθος, οὔτε σκυρὸς, οὔτε καμμία ἐπιγραφή ἐτέθη εἰς τὸν τάφον τῆς Βασιλίσσης. Τὴν ἐσπέραν ὁ νεκροθάπτης ἔγραψεν εἰς τὸ κατῆστιχον τῶν ἐξόδων του: «Διὰ τὸ φέρετρον τῆς χήρας Καπέτου ἐξ φράγκκ, διὰ τὸν λάκκον καὶ τοὺς νεκροθάπτας 25.»

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΨΥΧΗ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ

Ὁ ἐν Νέξ Ἰόρκη ἰατρός φιλέλληνας καὶ κάτοχος τῆς Ἑλληνικῆς, κ. Tello d'Apery, ὅστις παρακολουθεῖ μετ' ἐνδιαφέροντος τὰ δημοσιεύματα ἐν τῇ «Φύτει» πνευματικὰ καὶ φιλοσοφικὰ ἄρθρα, ἔγραψεν ἡμῖν μεταξὺ ἄλλων ἐλληνιστὶ καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ἐσχάτως σὰς ἔγραψα, Κύριε Πρίντεζι, ὅτι μία Κυρία ἐφημεριδογράφος, ἡ ὁποία πολλὰς ἐργεταὶ εἰς τὸ γραφεῖον μου καὶ βλέπει τὴν «Φύσιν» μὲ παρεκάλεσε νὰ σὰς ἐρωτήσω τί γίνεται ἡ ψυχὴ μετὰ τὸν θάνατον; Ἄλλὰ ζητεῖ τὴν προσωπικὴν σὰς γνώμην. Εἰμπορεῖτε ν' ἀποκριθῆτε ἢ μὲ ἐπιστολὴν σὰς ἢ διὰ τῆς «Φύσεως». Αὕτη ἡ Κυρία Apen γράφει εἰς 5,000 ἐφημερίδας καθ' ἑβδομάδα κτλ.»

Ἀποκρινόμεθα:

«Εἰς ἀπάντησιν τῆς ἐρωτήσεως τῆς Κυρίας περὶ τῆς τύχης τῆς ψυχῆς μετὰ θάνατον, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὑποβάλω αὐτῇ τὴν ἑξῆς γνώμην μου, ἀπορρέουσαν ἐξ ἀτομικῆς ὅλων κρίσεως καὶ πεποιθήσεως, κατόπιν διαρκοῦς μελέτης καὶ ἐρεῦνης.

Ἡ ψυχὴ, προϋπάρχουσα, φυσικῶς, τῆς γεννήσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἀφοῦ ἐκτελέσῃ τὸν προορισμόν, ὅστις τῇ ἐπεβλήθη ἀνωτέρῳ βουλήτει, ἐπὶ τῆς γῆς μας, ἐπανέρχεται εἰς τὸν πνευματικὸν κόσμον, ὑπάρχοντα εἰς τὸ ἀπέραντον λεγόμενον κενόν, ἐκτός τῆς σφαίρας μας καὶ ἐκεῖ ὑποβάλλεται εἰς ἄλλας ἀσχολίας, ἀπαραιτήτους, εἴτε διὰ τὴν πρόδον καὶ βελτίωσιν αὐτῆς, εἴτε ἐν τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ τῷ πνευματικῷ καὶ ἀύλῳ. ὅπου λειτουργοῦσιν ἄλλαι αἰσθήσεις, εἴτε ἐν ἄλλῃ σφαίρᾳ τοῦ συμπαντος, εἴτε καὶ ἐπανέρχεται νὰ ἐκτελέσῃ ἕτερον προορισμόν πάλιν ἐπὶ τῆς γῆς μας, εἰσερχομένη εἰς ἄλλο σῶμα. Φρονῶ δὲ, ὅτι διὰ τῆς προόδου τῆς ἐρεῦνης ἐν τοῖς φαινομένοις

τῆς συγκοινωνίας μας μετὰ τῶν πνευμάτων, (ψυχῶν διατελεσασῶν ἐν ἀνθρωπίνῳ σώμασι) θὰ διευκρινισθῇ κάλλιον τὸ ζήτημα τοῦτο.

Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε συνδιαλεξεῶν μου μετὰ πνευμάτων ἐπληροφόρηθην καὶ παρ' αὐτῶν, ὅτι αἱ ψυχαὶ ἀσχολοῦνται ἐν τῷ συμπαντι εἰς ὑψηλῆς ὑπαγορευομένης ὑπὸ ἀνωτέρων πνευμάτων καὶ ὅτι αἱ ψυχαὶ δὲν διατελοῦσιν ἐκεῖ ἐν ἀδρανεῖα. Τί εἶδους ὅμως ὑψηλῆς ἐκτελοῦσι καὶ ἀσχολίας ἔχουσιν, ἠρνήθησαν μέχρι τοῦδε νὰ μοι εἴπωσιν, ὡς καὶ τί μορφήν ἔχουσιν εἰς τὸν κόσμον ἐκείνον, περιοριζόμενα εἰς λακωνικὰς ἰδίως ἀποκρίσεις, «δὲν μοι ἐπιτρέπεται», «ἀπαγορεύεται τοῦτο ὑπὸ τοῦ Θεοῦ» καὶ καθεξῆς. Ἐσχάτως δὲ, εὐρισκόμενος ἐν Καίρω, ἐσπέρας τι ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Ἰωάν. Δημοκράτους, εἶχον ὑποβάλλει εἰς πνευματισμόν τὴν σύζυγον αὐτοῦ Καν Μαρίαν, ἣτις ἐπεθύμει συνεχῶς νὰ συνηνοῦται μετὰ τοῦ πνεύματος τῆς πρὸ διετίας ἀποθανούσης θυγατρὸς της, ὅτε, ἐνῶ συνηνοούμεθα, τὸ πνεῦμα αὐτὸ ἰχνογράφησε καὶ ὠραίαν κεφαλὴν πωγωνοφόρου ἀνδρός. Τότε ἐγὼ ἠρώτησα, ἂν δύναται νὰ μᾶς ἰχνογραφήσῃ καὶ τὴν μορφήν, ἣν ἤδη φέρει ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἀμέσως μᾶς ἀπήντησε διὰ μίαν μονογραφήν οὕτως:

Ἦτοι: Ὁ Θεὸς δὲν ἐπιτρέπει τὰ μυστήρια του. Φ. Πρίντεζης

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

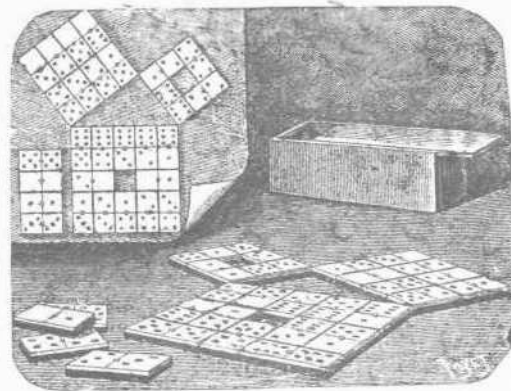
Ἀπόδειξις τοῦ τετραγώνου τῆς ὑποτείνουσας διὰ πεσσῶν τοῦ σκισμαθίου (δομίνου).

Ἐνταῦθα, ἀνευ χοήσεως πίνακος καὶ χάριτου, ἀλλὰ μόνον διὰ τῶν πεσσῶν ἑνὸς δομίνου, δυνάμεθα ν' ἀποδείξωμεν ἐπίσης, ὅτι τὸ τετράγωνον τῆς ὑποτείνουσας εἶναι ἴσον πρὸς τὸ σύνολον τῶν δύο τετραγώνων τῶν δύο ἐτέρων πλευρῶν.

Ἐκαστος πεσσὸς ἔχει, ὡς γνωστόν, σχῆμα τετραγώνου ὀρθογώνιου, συνισταμένου ἐκ δύο μικρῶν τετραγώνων.

Κατασκευάζομεν ἤδη τὸ τετράγωνον τῆς ὑποτείνουσας καὶ μετρήσωμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν περιεχομένων ἐν αὐτῷ μικρῶν τετραγώνων. Θὰ εὕρωμεν, ὅτι περιέχει 24 τετραγωνίδια, ἢτοι δώδεκα πεσσούς καὶ ἓνα κενόν, ἰσοδυναμοῦν πρὸς ἓνα ἐκ τῶν μικρῶν τετραγωνιδίων, ἢτοι ἐν ὅλῳ 25 ὅμοια τετραγωνίδια, ἔχοντα ἕκαστον τὴν ἐπιφάνειαν ἡμίσεως πεσσού.

Ἦδη πράξωμεν τὸ αὐτὸ διὰ τὰ κατασκευασθέντα τετράγωνα ἐπὶ τῶν δύο ἄλλων πλευρῶν τῆς ὑποτείνουσας. Ἐπὶ τῆς μικρᾶς πλευρᾶς μεταχειριζόμεθα 4 πεσσούς, οἵτινες ἀ-

ποτελοῦσι 8 τετράγωνα καὶ ἓν κενόν, ὡς δεικνύται ἐν τῷ σχήματι ἢτοι 9 μικρὰ ἴσα τετράγωνα. Τέλος ἐπὶ τῆς ἄλλης πλευρᾶς 4 θέτομεν 8 πεσσούς, οἵτινες κάμνουν 16 μικρὰ ἴσα τετράγωνα.

Τώρα, ἐὰν ἐνώσωμεν τὸ ποσὸν τῶν τετραγώνων, τῶν 9 καὶ 16, θ' ἀπολαύσωμεν διὰ τῆς προσθήκης τὸν ἀριθμὸν 25, ὅστις ἀκριβῶς εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν τετραγώνων τῆς ὑποτείνουσας. **Ὅπερ εἶδει δεῖξαι.**

Ἦδη θέτομεν καὶ τὸ ἐξῆς διασκεδαστικὸν πρόβλημα, μεταχειριζόμενοι αὐτοὺς τοὺς πεσσούς τοῦ σκισμαθίου.

Διὰ τίνος συνδυασμοῦ δυνάμεθα ν' ἀπολαύσωμεν τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα ἢ ἀθροισμα τοῦ ἀντιπροσώπευμένου ποσοῦ ὑπὸ τῶν πεσσῶν τοῦ τετραγώνου τῆς ὑποτείνουσας πρὸς τὰ δύο ἄλλα τετράγωνα τῶν πλευρῶν αὐτῆς; Δυνάμεθα νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦτο, τοποθετοῦντες τοὺς πεσσούς τῶν τριῶν τετραγώνων, ὡς ἔχει διαταχθῆ πρὸς τὴν γωνίαν ἰδιαιτέρως τοῦ ἀνωθι σχήματος ἡμῶν, ὅπου τὸ ἀθροισμα τῶν δύο τετραγώνων 27+48 εἶναι 75, ἴσον πρὸς τὸ ἀθροισμα τῶν στιγμάτων τῶν πεσσῶν τοῦ τετραγώνου τῆς ὑποτείνουσας 75.

Ἀλλὰ δυνάμεθα καὶ δι' ἐτέρου συνδυασμοῦ τῶν πεσσῶν ἀλλάσσοντες τέσσαρας τοιοῦτους

μὲ τοὺς ἐξωθι ἐναπομείναντας, νὰ εὕρωμεν ἴσον ἀριθμὸν στιγμάτων ἐν τῷ τετραγώνῳ τῆς ὑποτείνουσας πρὸς τὸ ἀθροισμα τῶν δύο ἄλλων τετραγώνων. Φ. Π.

ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Κατὰ τῆς ἀϋπνίας.

Πολλὰ εἶσι τὰ αἷτια τὰ ἐπιφέροντα τὴν ἀϋπνίαν καὶ πρωτίστως ὁ πάσχων ἐκ ταύτης δεόν νὰ ἀναφέρῃ εἰς τὸν ἰατρόν του τὴν ἀφορμὴν ἐξ ἧς νομίζει, διὲ ἐπαθε, διὰ νὰ δύναται οὗτος νὰ ἐξεύρῃ τὰ μέσα τῆς θεραπείας.

Ἄλλ' ἐπάργχει καὶ ἐν εἶδος ἀϋπνίας, προερχομένης ἀπὸ μεγάλην χαρὰν ὡς κέρδους, λαχείου, ἀποκτήσεως χρημάτων, κληρονομίας ἢ μεγάλου ἀγαθοῦ. Περὶ ταύτης ἀποκλειστικῶς θὰ ὁμιλήσωμεν καὶ οἱ ἰατροὶ συνήθως δὲν γνωρίζουν νὰ τὴν θεραπεύωσιν καὶ θὰ αἴς εἶπον φιλοσοφικῶς καὶ προφραστικῶς: **Ἡλλάξατε χαρακτῆρα, ἤδη ἀλλάξατε ἀέρα καὶ θὰ ἰαθῆτε.** Οἱ δὲ ἱερεῖς: **Δότε εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ τὰς ἐκκλησίας τὰ ἡμῖν καὶ θὰ εὔρετε τὴν ἡσυχίαν σας** Ἐγὼ ὁμως ἀπλούστατα θὰ σᾶς συμβουλεύσω, χωρὶς νὰ χάρισητε ὀβολὸν εἰς οὐδένα, οὔτε νὰ μεταβῆτε οὐδαμοῦ. **Μὴν ἰδῆτε οὐδένα, μὴν ὁμιλεῖτε μετ' οὐδενός, ἀλλὰ γράψατε τὴν διαθήκην σας, ὡσεὶ νὰ ἐφοβεῖσθε, διὲ θὰ ἦτο δυνατόν ν' ἀποθάνητε καὶ θὰ ἰδῆτε διὲ ἢ πράξις αὐτῆ θ' ἀνακουφίσῃ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν συνείδησίν σας καὶ θὰ ἔλθῃ μόνος ὁ ὕπνος νὰ σᾶς καταλάβῃ.**

Ὁ ἰατρός σας.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἀνυπατά τις αἰφνιδίως καὶ ἔκ τυχαίων περιστασέων νὰ γίνῃ μέγας καὶ πλούσιος, οὐχὶ ὁμως σοφὸς καὶ πολυμαθής.

Ὁ δαπανῶν πλείοτερον τῶν ὧσων ἔχει, εἶναι ματαιόφρων καὶ κοῦφος, ὁ δὲ δαπανῶν ὀλιγώτερον τῶν ὧσων ἔχει καὶ πρέπει, εἶναι μικροπρεπῆς καὶ φιλάργυρος.

Τὸ καλὸν ὄνομα ἀποκινᾶται διὰ πολλῶν καλῶν πράξεων, ἐνῶ ἀπόλλυται διὰ μιᾶς καὶ μόνης.

Ἡ ἐκτίμησις ἀξίζει περισσότερον τῆς διασημότητος, ἢ ὑπόληψις περισσότερον τῆς φήμης καὶ ἡ τιμὴ περισσότερον τῆς δόξης.

Βάσις τῆς ἀληθοῦς ἀνεξαρτησίας εἶναι ἡ ἀλιγάρκεια καὶ οὐχὶ μόνον εἰς τὴν ἐνδυμασίαν καὶ τὴν τροφήν, ἀλλὰ καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα πράγματα.

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ

Ἄνθος ἐκείνη δροσερὸ καὶ μοσχομυρωδάτο, Μάριε τ' ἄβη τοῦ Μαγισθ' ἀπὸ τὸν κήπο κάτω.

Καὶ καρδιοκτόπι δυνατό εἶχε μέσα τ' ἐ τὸ στήθεια, ἂν τὴν ἀγάπαγε κι' αὐτὸς ὅπως κι' αὐτὴ τ' ἀλήθεια

Καὶ μὲ μόνον σουλλοὶ εἶχε μέσα τ' ἐ τὸ νοῦ' της, νὰ μὴν ἀρπάξουν τὴν καρδίαν τοῦ ἀγαπητικοῦ της!

Καὶ μίαν εἶχε προσευχὴν γιὰ τὸ προσκνητᾶρι ὁ νεζὸς ποῦ τόσο ἀγάπᾶ γυναικα νὰ τὴν πάρῃ!

G.A.H.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΜΟΥ

(Συνέχεια και τέλος).

— Αἶ, πότε ἦλθες; εἶσαι καλά, καλά, μὰ καλά; μοὶ λέγει.

— Καλλίστα, πρὸ ὀλίγου ἔφθασα, καὶ ἀμέσως ἦλθα ἐδῶ, τῷ ἀπαντῶ, νὰ σὲ ἴδω καὶ νὰ πῶμεν τὸν καφεῖ μαζύ, καὶ τί κάμνει ἡ σύζυγός σου καὶ ὁ υἱός σου;

— Καλά, εὐχαριστῶ, ὁ υἱός μου... ξεύρει τώρα πολλά, εἶναι ἀρεϊμάνιος, πάντοτε ζωηρός καὶ εὐθυμὸς καὶ μεγαλῶνει. Αὐριον θὰ φάμε μαζύ καὶ θὰ τὸν ἴδῃς.

Καὶ ἀμέσως μετὰ τοῦτο εἶπομεν ὀλίγα ἐκ τῶν νέων, τῆς ἡμέρας, πολιτικὰ καὶ μὴ, ὅτε προσῆλθε καὶ ὁ φίλος μας κ. Κλ. Γεωργιάδης, κάλλιστος καὶ εὐγενέστατος κύριος καὶ προσηνής, ὅστις διάκειται πάντοτε περιποιητικώτατος καὶ λίαν φιλόξενος πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς.

— Πῶς ἔχετε, κ. Πρίντεζη, μοὶ λέγει μετὰ χαρᾶς, πότε ἦλθατε, θὰ σὰς ἔχωμεν μερικὰς ἡμέρας ἐδῶ καὶ θὰ ἔλθετε βεβαίως καὶ εἰς τὴν οἰκίαν μας, ἡ Κυρία μου θὰ εὐχαριστηθῇ πάλιν πολὺ νὰ σὰς ἴδῃ.

— Βεβαίως, θὰ ἔλθω νὰ τὴν ἴδω, τῷ ἀπαντῶ, διότι εἶμαι καθυποχρεωμένος ἀπὸ τὰς περιποιήσεις τῆς ἐκάστοτε. Πρὸ ὀλίγου δὲ ἔφθασα ἐδῶ καὶ θὰ μείνω μόνον αὐριον καὶ τὴν ἐπαύριον θὰ φύγω δι' Ἀλεξάνδρειαν.

— Ἄν σὰς ἀφήσωμεν, ἔπειτα θὰ μὰς κάμνετε αὐριον συντροφιά εἰς τὸ γεῦμα.

— Μὰ αὐριον θὰ ἦναι μαζύ μου, τῷ λέγει ὁ κ. Καῖσαρ.

— Τότε μεθαύριον, κ. Πρίντεζη.

— Ἄλλὰ μεθαύριον φεύγω.

— Ἐχομεν δύο τραῖνα καὶ ἀνχωρεῖτε καλύτερον τὸ ἐσπέρας.

Καὶ οὕτως ἀπερκαίσθη.

Μετ' ὀλίγον ἐπειδὴ εἶχον καὶ τὴν ἐργασίαν τῶν ἐξῆλθον ἀνά τὴν πόλιν, πρὸς ἀναθεώρησιν καὶ ἐπίσκεψιν αὐτῆς. Ἐχει χροιά ἐντελῶς ἐμπορικὴν, διότι εἶναι κέντρον παραγωγῆς σιτηρῶν, ἀλλὰ πολὺ αὐτὴ ὑστερεῖ εἰς τὸν καλλωπισμὸν καὶ τὴν πρόοδον τῶν ἄλλων ρωμανικῶν κωμοπόλεων, ἀφοῦ καὶ αἱ ὁδοὶ αὐτῆς διακείνται εἰσέτι ἀκανόνιστοι καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰσὶ βορβορώδεις, ἰδίως ἐν ὄρα βροχῆς καὶ ὑγρασίας, μολονότι ἐφέτος προσέθεσαν καὶ ἠλεκτρικὸν φωτισμὸν.

Μετὰ μεσημέριον μετέβην εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Βεϊκούση σιτεμπόρου, φίλου καὶ συνδρομητοῦ τῆς «Φύσεως», ὃν εὗρον ἐν ταῖς γραφαῖς του καὶ μεθ' οὗ ἀφοῦ εἶπομεν ἀρκετὰ ὡς συνήθως, μετ' ὀλίγον μετέβην οἰκίαι, πρὸς ἐπίσκεψιν καὶ τῆς ἀξιότιμου αὐτοῦ συζύγου, Ἐλβετίδος τὸ γένος καὶ εἰς ἄκρον φιλομού-

σου καὶ καλλιτέχνης ζωγράφου, ἧτις μετὰ πολλῆς εὐκοσμίας καὶ χάριτος ἔχει στολίσαι καὶ περιποιεῖται τὸ ὄραϊον ὄντως οἰκημὰ των δι' ὄραϊῶν εἰκόνων καὶ κομψοτάτων ἐπίπλων.

Ὁ κ. Βεϊκούσης ὡς καὶ ἡ ἀξιόλογος Κυρία του διακρίνονται πολὺ διὰ τὰ εὐγενῆ αἰσθηματὰ των καὶ τὴν μεγάλην περιποίησίν των, εἶναι δὲ ἀμφοτέρωθεν τύπος λεπτότητος καὶ εὐγενείας.

— Ἀκούω συχνὰ παρὰ τοῦ συζύγου μου, κ. Πρίντεζη, μοὶ λέγει γερμανιστί, ὅτι αἱ Ἀθηναίαι εἶναι πολὺ ὄραϊα πόλις καὶ ὅτι ἔχετε λαμπρὰς ἐξοχὰς, ὄραϊας οἰκοδομὰς καὶ ὁδοὺς καὶ ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ εἶναι πολὺ διαφορετικοί. Ζῆτε ἀληθῶς καλεῖτερά ἀπὸ ἡμᾶς ἐδῶ;

— Τί λέγετε, Κυρία, καὶ ὑπάρχει σύγκρισις; Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι καὶ ἐν Ρωμανίᾳ ἔχετε ὄραϊας πόλεις, καλὰς οἰκοδομὰς καὶ πολλὰς διασκεδάσεις, αἵτινες ὅμως εἶναι συνήθειαι καὶ τοιαῦται ὑπάρχουσι παντοῦ τὴν Ἑλλάδα ὅμως καὶ τὰ θέλητρά της δὲν θὰ εὐρήτη οὐδαμοῦ ἢ ἐν Ἑλλάδι.

— Τὸν χειμῶνα δὲν κάμνει ἐκεῖ ψυχὸς; ὡς μοὶ λέγουν.

— Κάμνει καὶ δικπεραστικὸν ἐνίοτε, ἀλλὰ σπανίως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως ἔχομεν κλίμα γλυκὺ, ὀρίζοντα διακυγῆ καὶ αἴθριον, θερμοκρασίαν δὲ τόσον εὐχάριστον, ὥστε μετὰ τὸ πρόγευμα μετακίνομεν συνήθως περίπατον εἰς τὰ περίχωρα καὶ τὰς ἐξοχὰς, χάριν αὐτῆς τῆς ἡλιακάδας λεγομένης.

— Καὶ αἱ γυναῖκες ὡς ἔμαθον, ἐνδύονται πολὺ ἐλαφρά.

— Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ βεβαιωθεῖτε, ὅτι τὸν χειμῶνα πολλάκις ἐξέρχονται μὲ θερινὴν περιβολήν.

— Πόσον ἤθελον νὰ ἔμενον εἰς τὴν Ἑλλάδα!

— Ναί, τὸ ἐπιθυμοῦμεν πολὺ, προσέθηκεν ὁ σύζυγός της, διότι, ὡς βλέπετε, ἡ Κυρία μου, εἶναι πλέον ἢ Ἑλληνίς, ἀλλὰ δὲν μὰς ἀφίνει αὐτὴ ἡ ἐργασία, ὅπου ἔχομεν. Ἐπιζῶ ὅμως ἀργότερον...

— Σὰς τὸ εὐχομαι, θὰ εὐχαριστηθῆτε πολὺ, διότι ἡ Ἑλλάς προσδεύει οὐσιαστικῶς ὑπ' ἑλκὸς τὰς ἐπόψεις καὶ ἄς τὴν κατηγοροῦν οἱ ἄκριτοι ὁμοῦ μὲ τοὺς ἐχθροὺς της. Οὐδεὶς ξένος ἔρχεται εἰς τὴν Ἑλλάδα, χωρὶς ν' ἀποκομίσῃ τὰς ἀρίστους ἐντυπώσεις. Διὰ τὴν εὐγενῆς, εὐφυῆς, ἐπιχειρηματίας, κοσμοπολίτης, φιλόξενος καὶ εἰς ἄκρον φιλότιμος, δὲν εἶναι δυνατόν ἢ νὰ προσδεύσῃ. Οἱ πολιτικοὶ της ἀποθνήσκουσι πένητες, οἱ δὲ πλούσιοι δωροῦσι τὰς περιουσίας των εἰς τὸ ἔθνος. Τί ἄλλο λοιπὸν θέλετε ἀπὸ τοιοῦτον μεγάλου ἔθνους; Στρατὸν καὶ στόλους; Ὅθ' ἔχη ὅσον οὕτω... Ἄλλὰ τί μὲ τοῦτο, ἔχει πολλοὺς καὶ μεγάλους ἐχθροὺς! οὗς δέον ν' ἀναζητήσωμεν εἰς τὴν πτωσίαν τοῦ Βυζαντίου.

Ἡ Κυρία Βεϊκούση κατὰ πρῶτον ἴσως ἀκού-

οῦσα τοιαῦτα περὶ Ἑλλάδος, ἐν χώρᾳ ὅπου καθ' ἐκάστην ἀκούει κατηγορίας καὶ μομφὰς κατ' αὐτῆς μετὰ λύπης καὶ συνέσεως ἀνεστέναξε καὶ εἶπεν εἶτα μετὰ χαρᾶς, ἀπαντῶσα μοι:

— Ἀγαπῶ τὴν Ἑλλάδα.

Τὴν ἐπιούσαν ἐγευματίσα παρὰ τῷ κ. Π. Καίσαρι, ὅστις ἦτο ἐξαίρετικῶς ὄλως εὐθυμὸς καὶ εὐφρολόγος τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἡ δὲ Κυρία του περιποιητικώτατη καὶ ἀκούραστος καὶ ἀφοῦ ἐγεύθημεν ὄραϊα φαγητὰ συνεκρούσαμεν πολλάκις τὰ πατήρια καὶ ἠυχήθημεν αὐτοῖς εἶτα πλοῦτη παλλὰ καὶ καλὴν πρόοδον εἰς τὰς ἐργασίας των καὶ καλὸν μέλλον εἰς τὸν ἀγαπητὸν καὶ μονάκριβον υἱόν των, ἀπήλθομεν μετὰ τοῦ κ. Καίσαρος εἰς τὴν μικρὰν ἐμπορικὴν λέσχην τῶν ἐμπόρων, ὅπου συνήθως προσέρχονται οἱ πλεῖστοι τῶν ὁμογενῶν μας δι' ἐμπορικὰς συνεννοήσεις καὶ ὑποθέσεις των. Ἀφοῦ δὲ παρέμεινα καὶ ἐκεῖ ἀπ' ἀρκετόν, εἶτα μετέβην εἰς ἐπίσκεψιν τῆς Κυρίας Γεωργιάδου, οὗτινας ὁ σύζυγός μὲ εἶχε προκκελέσει διὰ τὸ γεῦμα τῆς ἐπαύριον. Εὗρον αὐτοὺς οἰκοί, καλῶς ἔχοντας καὶ προθύμους διὰ συνομιλίαν ἢ δὲ Κυρία, ἧτις εἶναι τύπος τριακονταετοῦς ὄραϊας Κκσταλίας, σθένους δὲ καὶ ὑπεροχῆς ἀμαζῶνος καὶ πατριώτου ἀπεριφράστως εἰλικρινούς, ἀφοῦ μοὶ ἐσφιγξε τὴν χεῖρα τῆς φιλικῆς συναντήσεως καὶ μοὶ προσέφερε κάθισμα.

«Καλέ, τί κάνετε σεις οἱ Ἕλληνες, μοὶ λέγει ἀμέσως, ἐκεῖ κάτω, ἀκόμη δὲν ἐπήρατε τὴν Κρήτην, κρῖμα ποῦ κατοικεῖτε εἰς ἐκεῖνα τὰ ὄραϊα μέρη καὶ ἔχετε τόσχα καλά. Τί κάμνει ὁ Βασιλεὺς σας, καὶ ἐν ταῦτῳ ἀνακουφιζομένη ἐκ τῆς ἀναμνήσεως, «Ἄχ Ἀθήνα μου, Ἀθήνα, ὄραϊα πόλις, πότε θὰ σὲ ξαναἴδῃ», ἔλεγεν ἐνθουσιάζουσα.

— Νὰ σοὶ εἶπω, τῇ ἀπαντῶ, ἐγὼ ἦλθα νὰ σὰς ἴδω καὶ νὰ μάθω πρῶτον ἂν ἦσθε καλὰ καὶ τί κάμνετε καὶ μ' ἔστρωσε ἀμέσως μὲ τὰ πολιτικὰ καὶ τὰς λογοδοσίας. Τί πταίω ἐγὼ, ἂν δὲν ἐπήραμε τὴν Κρήτην.

— Ἐλα, καλά, δίδέ με, ἐρωτᾶ με ὅ, τι θέλεις καὶ ἐγὼ θὰ σ' ἐρωτήσω ὕστερα πολλά. Νὰ, ἐγὼ εἶμαι καλά, τρώγω καὶ πίνω ὅσον μοῦ χρειάζεται, ὁ ἄνδρας μου εἶναι ἐπίσης καλά, ὅπως τὸν βλέπετε, τί ἄλλο;

— Τὸ δὲ πόδι σου, πῶς εἶναι, νομίζω πέρισυ ὑποφέρατε.

— Πέρασε, εἶμαι καλεῖτερα. Αἶ, τώρα, τί θὰ μὰς πῆς, τί φταίαντε σεις ἐκεῖ κάτω. Αἶ Ἀθηναίη προσδεύου; Τὸ Φάληρον, ὁ Ζωολογικὸς σας κήπος, ἡ λεωφόρος Συγγροῦ τί γίνονται; Ἐτελείωσαν;

— Βέβαια, βέβαια, ὅλα ἐτελείωσαν, ἀλλὰ ἕνα ἕνα νὰ μ' ἐρωτᾶτε, διὰ νὰ σὰς δίδω λεπτομερεστέρως πληροφορίας.

— Λέγε μου, βλέπετε ἐνδιαφέρουμαι.

— Λοιπὸν ἡ λεωφόρος Συγγροῦ ἀρχίζουσα ἀπὸ τὰς στήλας τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ καταλήγουσα εἰς Π. Φάληρον ἐτελείωσε καὶ εἶναι ὄντως ὄραϊοτάτη. Λεῖπουν δὲ μόνον τώρα τὰ ἐκατέρωθεν καθίσματα, δένδρα κτλ. τὰ ὅποια θὰ στολίσουν τὴν λεωφόρον. Ὁ ζωολογικὸς κήπος ἐπίσης πλουτίζεται καὶ ἐξωραίζεται ὄλονεν καὶ καθ' ἐκάστην συρρέει πολὺς κόσμος. Ἐπίσης καὶ τὸ ἐνυδρεῖον δαπάναις τοῦ Μαρασλῆ προχωρεῖ. Τὸ δὲ Φάληρον, τί νὰ σὰς εἶπῶ, δὲν περιγράφεται ἡ ὄραϊότης, φυσικὴ καλλονή, ἀπόλαυσις, συγκέντρωσις κόσμου, μὲ θέατρα, λουτρά, μουσικὰς κτλ. τώρα μάλιστα μὲ τὴν τελειοποίησιν καὶ ἐναρξιν τῆς λειτουργίας τοῦ Ἀκταίου, ὅπερ εἶναι μοναδικὸν κέντρον ἀπολαύσεως καὶ διασκεδάσεως τῶν πολυταλάντων ἐν τῇ ἐξοχῇ.

— Τὸ Ζάππειον, τὸ Στάδιον, τὸ Βασιλικὸν Θέατρον, τί γίνονται, Κύριε Πρίντεζη;

— Ἐπήραμε γραμμὴ καὶ ἠύραμε δουλειά. Νὰ σὰς εἶπω καὶ περὶ αὐτῶν, διότι παρατηρῶ, διψᾶτε ἀπὸ Ἀθηναϊκὰ νέα καὶ ἔχετε δικαίον ἐδῶ εἰς τὰ ἄγρια νὰ ζητήτε τὰ ἡμέρα. Τὸ Ζάππειον μὲ τὸν περίξ ὄραϊον ἐκτεταμένον κήπον του εἶναι τακτικὸς περίπατος τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὸ ἐσπέρας πρὸ τοῦ δείπνου. Τὸ Στάδιον ἐτελείωσε καθ' ὅλα ἐσωτερικῶς καὶ τὸ προετοιμάζουν διὰ τοὺς ἀγῶνας τοῦ 1906. Τὸ δὲ Βασιλικὸν Θέατρον ἐργάζεται τακτικῶς τὸν χειμῶνα καὶ ὄλονεν προσδεύει καὶ αὐτό.

— Εὐγε, εἶμαι κατενθουσιασμένη καὶ νομίζω ἤδη, ὅτι εὐρίσκουμαι εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἀλλὰ νὰ ὁμιλήσωμεν τώρα καὶ διὰ τὴν «Φύσιν» Βεβαίως δὲ θὰ προσδεύῃ καὶ αὐτὴ, ἀφοῦ ὅλα τὰ Ἀθηναϊκὰ προσδεύουν, ἀλλὰ μοῦ ἀρέσει πολὺ, κύριε Πρίντεζη καὶ σὰς βεβαιῶ τὴν ἀναγνώστω μὲ εὐχαρίστησιν, μόνον δὲ τὰ πνευματικὰ σας δὲν πιστεύω καὶ νομίζω εἶναι ἀναληθῆ καὶ φαντασίαι.

— Τί λέγετε, ἀνακριθείας ἐπιστημονικῆς ἐπὶ τοιοῦτου ἐνδιαφέροντος θέματος δὲν ἐπιτρέπεται νὰ δημοσιεύῃ τις τόσον αὐθεντικῶς, ἔπειτα τὸ κύρος τῶν προσώπων παρευρισκόμενων ἐκάστοτε. Ἐν τούτοις, πρέπει βεβαίως νὰ ἴδῃτε, διὰ νὰ πεισθῆτε. Εἶναι ὄραϊα καὶ πολὺ περίεργα φαινόμενα. Καὶ ἠγέσθητε νὰ ἀπέλθω, διότι εἶχον παραμείνῃ ἐπ' ἀρκετόν ἐκεῖ Ζητήσας δὲ τὴν κατὰ τύπους συγγνώμην:

— Διόλου, μὰς κάμνετε μεγάλην εὐχαρίστησιν, Κύριε Πρίντεζη, μοὶ λέγουν. Ἄν θέλετε μείνατε ἀκόμη ὀλίγον. Σὰς παρακαλοῦμεν πολὺ. Καὶ αὐριον χωρὶς ἄλλο θὰ σὰς περιμένωμεν νὰ συμφάγωμεν.

— Σὰς εὐχαριστῶ, μοῦ τὸ εἶπε καὶ ὁ σύζυγός σας. Ἀλλὰ θὰ ἐπαναλάβῃτε, σὰς παρακαλῶ καὶ ἐκεῖνο τὸ ὄραϊον φαγητόν, ὅπου εἶχετε πέρισυ καὶ μοῦ ἤρρεσε. Τὸ κοκκινισμένον κου σπιτίδι...

— Τὸ κουνουπίδι; Χά, χα, χα.

— Ναί, τὸ κουνουπίδι, ἀλλ' ἐνθυμείσθε, δὲν μοῦ εἶπατε περίου τὴν συνταγὴν. Τὸ πελώριον ἐκεῖνο καὶ ὠραῖον κουνουπίδιον, ὑπερ ὀλόκληρον, μὲ ἐκεῖνο τὸ ὠραῖον χρῶμα του ἐπὶ τῆς μεγάλης πινακίδος καὶ μὲ τὴν ἐξαισίαν ὁσμὴν του μᾶς ἔκαμεν ἐντύπων.

— Ἐφέτος δὲν θὰ ἐπαναλάβω τὸ αὐτό, ἀλλὰ θὰ παραγγείλω εἰς τὴν μηχανοκίνησαν νὰ ἐτοιμάσῃ ἄλλα φαγητά καὶ κατὰ τι κλείτερον. Ἐννοια σας, Κύριε Πρίντζη ἀφοῦ σὰς ἀρέσουν τὰ καλὰ φαγητά, θὰ προσπαθήσω νὰ εὐχαριστηθῆτε.

— Δὲν ἀμφιβάλω, ἀλλὰ θὰ σὰς πρὸς κλησῶ νὰ μοῦ δώσητε τὴν συνταγὴν, διότι εἶναι ἀξιον περιεργείας ὀλόκληρον κουνουπίδιον πῶς διατηρεῖται καὶ μηχανοκίνηται οὕτω χωρὶς νὰ χαλάσῃ. Ἦτο δὲ πολὺ εὐμορφον πρᾶγμα ὅταν παρουσιάσθη εἰς τὴν τράπεζαν τόσον εὐμορφον καὶ ἐξαισίον. Πλὴν καὶ δὲν μοι ἔδωκεν αὐτήν.

Τὴν ἐπαύριον ἐπανήλθον τὴν μεσημέριαν καὶ ἡ Κυρία Γεωργιάδου πραγματικῶς μᾶς ἔκκεμε νέας ἐκπλήξεις, ἀπὸ περιποιήσεις καὶ φαγητά, γλυκίσματα καὶ εὐρυλογίας καὶ ἀπῆλθον εὐχαριστημένως, ἀποκομίσας πάλιν τὰς ἀρίστας ἐντυπώσεις. Τὴν νύκτα περὶ τὴν 11 ὥραν ἀνεχώρησα ἐκεῖθεν σιδηροδρομικῶς δι' Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου ἐγνώρισα τὸν κ. Α. Μελεῶν, παλαιὸν φίλον τῆς «Φύσεως» μεγαλοτημακτὴν καὶ κάλλιστον ὁμογενῆ μᾶς, φιλότιμον δὲ καὶ φιλόξενον, ὅστις μοι ἔκαμε μεγάλας φιλοφροσύναις καὶ ὅστις σχεδὸν κατ' ἔτος ἐπισκέπτεται κατὰ τὸν χειμῶνα τὰς Ἀθήνας καὶ ἐπισκέφθη τὸν παλαιὸν φίλον καὶ δεινὸν οικονομολόγον κ. Θ. Παντελίδην καὶ διαφόρους ἄλλους συνδρομητὰς τῆς «Φύσεως».

Ἡ Ἀλεξάνδρεια εἶναι μικρὰ, ἀλλὰ πολὺ ὠραία πόλις, μὲ ὠραίας οἰκοδομὰς, μεγάλας ὁδοὺς, πλατεῖαν, κήπον, ναοὺς κτλ. καὶ ἦτις ἐσχάτως ἠνώθη καὶ σιδηροδρομικῶς, ἕνεκα τῆς κεντρικῆς θέσεώς της καὶ τοῦ ἐμπορίου τῶν σιτηρῶν της, μετὰ τῆς Ζήμνιτσας, ἐτέρως παραδουναβείου μικρῆς κωμοπόλεως.

Ἐνταῦθα ἦλθον τὴν ἐπιούσαν, διότι καὶ μερικὸς καλοῦ φίλου συνδρομητὰς ἔχομεν καὶ διότι ἐντεῦθεν μεταβαίνει τις διὰ τοῦ Δουναβέως ἀτμοποικικῶς, εἴτε πρὸς τὸ βόρειον μέρος, Τουρνο-Μαγουρέλι, Κοράβιαν κτλ., εἴτε πρὸς τὸ νότιον, Γιούργεον, Ρουστούκιον κτλ.

Ἐν Ζημνίτσᾳ ἐμεινα δύο ἡμέρας, ὅπου εἶδον τοὺς κυρίους Ν. Πουλόπουλον, κάλλιστον πατριώτην, τὸν κ. Μενταφούνην, ἀρίστον ἐπίσης ὁμογενῆ, τὸν κ. Ν. Βουζανόπουλον καὶ Θ. Χαλκιᾶν, συνδρομητὰς τῆς «Φύσεως» κλ.

Ὁ κ. Πουλόπουλος εἶναι τύπος διπλωμάτου ἐμπόρου τῆς νέας σχολῆς, εὐγενῆς πάντοτε καὶ πρόθυμος, εἰς ἄκρον φιλογενῆς, φιλότιμος καὶ ἀκριβῆς εἰς τὰς ἐργασίας του κάλλι-

στα δὲ μεμορφωμένο, πολυμαθῆς καὶ διπλωματοῦχος. Ἐργάζεται δὲ ἐπιτυχῶς, ὑποβοηθούμενος τὰ μάλα ὑπὸ τοῦ κερδῶδους Ἐρμού, εἰς τὴν ἐμπορίαν τῶν σιτηρῶν, διατηρεῖ δὲ καὶ ὑποκαταστήματα μὲ ἀντιπροσώπους εἰς ἀπάσας σχεδὸν τὰς κεντρικὰς πόλεις τῆς Ρωμανίας. Εἶναι εἰς ἕκ τῶν μεγαλειτέρων ἀγοραστῶν καὶ ἐξαγωγέων τῶν προϊόντων τοῦ τόπου καὶ φίλεργος μέχρις αὐτοθυσίας.

Ὁ κ. Μενταφούνης ἐπίσης μεγαλέμπορος καὶ καλὸς πατριώτης, ἀλλ' ἀντιθέτου ὅπως χαρκακτῆρος ἀγαπᾷ κάλλιον τὴν ζωὴν του, τὸ εὖ ἔχειν καὶ τὸ καλῶς πράττειν. Ἐννοεῖ δὲ νὰ περῶν κάλλως καὶ προτιμᾷ τὴν ἡσυχίαν τῆς κοπιώδους ἐργασίας καὶ εἶναι φιλοχρήματος. Ἀγαπᾷ μὲν καὶ αὐτὸς ὅπως ὅλοι τὸ χρηματίζεσθαι καὶ πλουτίζεσθαι, ἀλλὰ δι' ὀλίγου κύπου καὶ μάλλον τυχερῶς καὶ ἄνευ στενοχωρίας καὶ βεβιασμένως. Τοῦτο δὲ παρετήρησα ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε συνεντεύξεών μας καὶ γευμάτων κτλ. καὶ διὰ τοῦτο εἶνε πάντοτε ζωηρός, εὐθυμος, φιλοπαίγμων καὶ συνεπῶς καὶ εὐτραφής.

Τὴν ἐπιούσαν μετὰ τοῦ κ. Χαλκιᾶ ἀρίστου καὶ εὐγενεστάτου νέου, πολὺ δὲ φιλοτίμου καὶ φιλέργου μέχρις αὐτοθυσίας, διεπεραιώθημεν διὰ τῆς λέμβου τοῦ γραφείου Πουλοπούλου εἰς Σιστόβιον, μικρὰν ὠραίαν πόλιν τῆς Βουλγαρίας. Ἐνταῦθα ὑπάρχουν ἐπίσης δύο καλοὶ πατριῶται μᾶς, μαργαρίται ἀληθῶς, ὁ κ. Ἀγγελοσ Μαγκρέλης καὶ Ἀντ. Χατζηδασιλείου, ὅστις ἐσχάτως ὠνομάσθη καὶ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλ. Κυβερνήσεως. Ἀμφότεροι, ὡς μόνον κάλλιστοι ὁμογενεῖς ἐκεῖ, ὁ μὲν Μαυροθαλασσίτης, ὁ δὲ ἐκ Μιτυλήνης, τιμῶσι ἀληθῶς τὸ Ἑλλ. ὄνομα διὰ τῆς στάσεως καὶ συμπεριφορῆς των. Ὁ κ. Μαγκρέλης, ἰδιοκτῆτης δύο ξενοδοχείων, ἐνός πικτοπωλείου, ἐνός κάλλιστου ἐστιατορίου καὶ τοῦ μεγάλου κερφειοῦ τοῦ δημοτικοῦ κήπου, ἐκτιμᾶται καὶ ἀγαπᾶται πρὸς ὅλων, ἐπιβαλλόμενος ἐν ἀνάγκῃ καὶ διὰ τῆς καταγωγῆς του. Ὁ δὲ κ. Βασιλείου, πάντοτε εὐγενῆς καὶ μειλίχως, γενναίωφρων καὶ ἀξιοπρεπῆς, ἔχει κατακτήσῃ ἔδαφος, τιμώμενος καὶ ἀγαπώμενος πρὸς τῶν ἡμετέρων καὶ πρὸς τῶν ξένων.

Τὴν ἐπομένην ἐγκατέλειψα καὶ τὴν πόλιν ταύτην καὶ μετέβην διὰ τοῦ Δουναβέως εἰς τὸ Τουρνο-Μαγουρέλι, ρωμανικὴν ὠραίαν πόλιν, καὶ ἐμπορικωτάτην, ἐνθα εὗρον τοὺς ἀγαπητοὺς καὶ ἀξιολόγους ὁμογενεῖς μᾶς, κ. Τηλ. Παπάζογλου, κ. Ἰω. Πολίτην καὶ Ἐ. Δενδρινὸν μεθ' ὧν ἀνηλλάξασκεν διαφόρους ὁμιλίαις καὶ τὴν ἐπαύριον ἀνεχώρησα διὰ Βουκουρεστίον καὶ ἐκεῖθεν διὰ Κωνσταντίας εἰς Πειραιᾶ.

ΟΛΙΓΑ ΑΝΘΗ

Ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς προσώρου πτερυγιάδου εἰς τοὺς οὐρανοὺς
ἀθοῶς καὶ ὠραίας κόρης

ΜΑΡΙΑΣ Γ. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Σὰν εἶδα τέτοιο λείψανον γὰ νὰ περῶν ἀπ' ἐμπρός μου
Εἶδα ἀκόμη μιὰ φορὰ, φεῦ! τὴν ψευτιά τοῦ κόσμου!
Κ' ἔχουσα δάκρυα πικρὰ, ἀπ' τὴν καρδιά βγαλμένα
Γὰ τὴ γλυκεῖα, τὴν εὐγενῆ, τὴν εὐμορφὴν παρθένα.
Π' ὅποιος τὴν εἶδε ζωντανὴ καὶ ὠμίλησε μαζὴ της
Σκλάβος ἀμέσως ἔγινε στὴν ἀκακὴ ψυχὴ της.
Τί νοῦς! τί κάλλος! τί ἀκμὴ! τί νεότης καὶ τί χάρι!
Ὡ περηφάνεια στοὺς γονεῖς, στὸ θεῖο της τί καμάρι!
Καὶ ὅλ' αὐτὰ ὁ ἀκαρῶς ὁ χάρος μίαν ἡμέρα,
τ' ἄρπαξεν ὅλα μονομῆς! Ἄχ δύστιχε πατέρα!
Καὶ σεῖς ἀδέλφια δύστυχα καὶ σὺ ξενιτεμένε
Πές μου τί δνειρο πικρὸ εἶδες δυστυχισμένε.
Ποῖος ξέρει σὰν τί στέφανο τῆς πλέκατε τοῦ γάμου
Κι' ὅμως νεκρὰ τὸ φῶροςεν ἡ κόρη, συμφορὰ μου!
Πάει ἡ Μαρία, ἔφυγε καὶ πειρὰ δὲν θὰ προβάλλῃ
γὰ νὰ σκορπίσῃ τὴν χαρὰ μὲ τὰ χουσα τῆς κάλλη.
Καὶ μὲ τὴν θεῖα μουσικὴ δὲν θὰ μᾶς νανουρίσῃ
καὶ μὲ τὴν τέχνη τ' Ἀπελλᾶ, ὧ δὲν θὰ μᾶς στολίσῃ!
Πάει ψηλά, ἀγγελικαῖς ψυχαῖς γὰ ν' ἀνταμώσῃ,
Ἐκεῖ π' ὁ πλάστιγς της πτερὰ χουσα θὲ νὰ τῆς ὄσῃ.
Καὶ τὴ γλυκεῖα παρηγοριὰ σ' ὅλους ἡμᾶς θὰ στείλῃ....
Σπερῶσαν πειρὰ τὰ μάτια μᾶς, ἐπάγωσαν τὰ χεῖλη.
Μαρία, τόσῳ γλήγορα γιὰτὶ ἀπὸ μᾶς νὰ φύγῃ;
Ἄχ! χάρη ἄπονε, πλῆγαις ποῦ στῆς καρδιαῖς ἀνοίγεις!...

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ».

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΛΑΧΕΙΩΝ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»

Είς τὴν ἀρχὴν τοῦ προσεχοῦς ἔτους 1906 θέλει γίνει ἡ νέα κλήρωσις τῶν λαχείων τῆς «Φύσεως», καθ' ἣν θὰ κερδίσῃσι πάλιν 200 ἀριθμοὶ ἐκ τῶν πληρωσάντων συνδρομητῶν ἡμῶν τὴν τρ. συνδρομὴν των καὶ κατεχόντων ἀπόδειξιν μετὰ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ λαχείου των.

Ὁ 1ος ἀριθμὸς θέλει κερδίσει ἕν ὥραϊον χρυσοῦν ὠρολόγιον.

Ὁ 2ος ἀριθμὸς θέλει κερδίσει μίαν ἐπιτραπέζιον οὐσκεινὴν.

Ὁ 3ος ἀριθμὸς μίαν φωτιγορ. μηχανὴν.

Ὁ 4ος ἀριθμὸς ἕν ὄπλον κυνηγίου.

Ὁ 5ος ἀριθμὸς ὥραϊαν ἐλαιογραφίαν.

Ὁ 6ος ἀριθμὸς θέλει κερδίσει μίαν ἀργυρῶν χρηματοθήκην.

Ὁ 7ος ἀριθμὸς ἕν ὥραϊον ἀνθοδοχεῖον.

Ὁ 8ος ἀριθμὸς ἕν λεύκωμα ἐπίχρυσον.

Ὁ 9ος ἀριθμὸς ἕν ἀρχ. λεξικὸν Ραγκαβῆ.

Ὁ 10ος ἀριθμὸς θέλει κερδίσει τὸν Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους εἰς φυσικὸν μέγεθος.

Ὁ 11ος ἀριθμὸς τὸν Παρθενῶνα ἐλαιογραφίαν.

Ὁ 12ος ἀριθμὸς μίαν ἐπίχρυσον καρφίδα.

Ὁ 13ος ἀριθμὸς μίαν ζώνην τοῦ συρμοῦ.

Ὁ 14ος ἀριθμὸς ἕν παγγιον ζατιρκίου.

Ὁ 15ος ἀριθμὸς ἕν δοχεῖον ἐπισκεπητῶν.

5 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἕν χρυσοδ. μεγάλον βιβλίον.

20 ἐπόμενοι ἀνὰ ἕν μέγα κροσσάλλινον μελαροδοχεῖον.

20 ἐπόμενοι ἀνὰ μίαν ὥραϊαν εἰκόνα.

40 » ἀνὰ ἕν ἱστορικὸν βιβλίον.

Οἱ δὲ διακόσιοι τελευταῖοι ἀνὰ ἕν ἀντικείμενον τῆς ἐκλογῆς τοῦ κερδαίνοντος ἀξίας φρ. 5.

Παρακαλοῦνται ἐπομένως πάντες οἱ μὴ πληρωσάντες τὴν συνδρομὴν τοῦ τρ. ἔτους, νὰ σπεύσωσι ν' ἀποστείλωσι ταύτην, ὅπως λάβωσι τὴν σχετικὴν ἀπόδειξιν μετὰ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ λαχείου των.

Οἱ ἐκκυβερνησόμενοι ἀριθμοὶ θὰ δημοσιευθῶσι μετὰ τὴν κλήρωσιν εἰς τὴν «Φύσιν».

Ἡ Διεύθυνσις

Η ΚΟΜΗ

Εἰς ἐκ τῶν μεγαλοπρεπεστέρων φυσικῶν στολισμῶν τῆς γυναικὸς εἶνε φυσικῶς καὶ ἡ κόμη. Ἀφ' ἧς ἐποχῆς καὶ οἱ Θεοὶ ἀκόμη μετέβησαν τὴν κόμην τῆς Βερενίκης εἰς ἀστερισμὸν, ὅλοι οἱ ποιηταὶ τοῦ κόσμου ἐφιλοτιμήθησαν τίς καλεῖται καὶ ἐκφραστικώτερον νὰ ὑμνήσῃ τὸ ὥραϊον στέμμα τῆς γυναικὸς, τὸ ἐκ βοστρύχων καὶ πλοκάμων συγκείμενον, καὶ ἐν τῷ ζήλω αὐτῶν μετεχειρίσθησαν πρὸς στολισμὸν τοῦ

στέμματος αὐτῶν παντὸς εἶδους ὑλικά καὶ ἐκ τῶν τριῶν τῆς φύσεως βασιλείων, ἤτοι πτέρυγας ἢ μέταξιν, στάχυν ἢ ἔβενον, χρυσὸν ἢ γαγγάτας.

Ἀλλὰ καὶ εἶνε πράγματι κατὰ ὥραϊον καὶ ἐπίσημον ἡ ἀφθονία καὶ μεταξώδης κόμη, ὅταν ἰδίως περιστέφῃ χαρίεσσιν μορφῇ. Ἀλλ' ἐκτὸς τῶν καλλιτεχνικῶν τούτων λόγων, διὰ τοὺς ὁποίους ὀφείλει πᾶσα γυνὴ νὰ περιποιηθῆται καὶ στολίζει τὴν κόμην της, ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ὑγιεινοί, εἴτινες ἐπὶ τοῦ παρόντος περισσότερον τὴν ἐνδιαφέρουσιν καὶ δεόν νὰ μὴν τοὺς παραμελῇ.

Ἡ κόμη δὲν εἶνε μόνον στόλισμα, εἶνε ἀσπίς τῆς κεφαλῆς κατὰ τῶν ἐξωτερικῶν ἐπιρροῶν, προστατεύει καὶ προφυλάσσει αὐτὴν ἀπὸ πολλῶν κινδύνων, οἷον ψύχους, ἡλίου, ὑγρασίας, νόσων καὶ ἐν γένει ἀπὸ πάσης ἀτμοσφαιρικῆς ἐπιδράσεως. Ἡ θριξ εἶνε θαυμασιὸς σπόγγος ἀπορροφῶν τὴν ὑγρασίαν καὶ διὰ τοῦτο οἱ φαλακροὶ ὑποφέρουν συνήθως ἀπὸ κεφαλαλγίαν καὶ συνάγχης χρονίας, ἐνοχλήσεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας μίαν φροντίαν τοὺς θεραπεύει ὡς διὰ μαγείας. Ἀλλὰ προκειμένου περὶ γυναικῶν, κινδυνὸς ἐντελοῦς φαλακρότητος σπανίως ὑφίσταται ἕνεκα τῆς πυκνῆς κόμης των καὶ δι' αὐτὸ ἄς φροντίζωσι μόνον πῶς νὰ προλαμβάνωσι τὴν πτώσιν τῶν τριχῶν.

Κυριώτεροι αἰτίαι τῆς τριχορροίας εἶνε αἱ ἀσθένειαι, εἴτε γενικαί, ὅπως ἡ φθίσις, ὁ τύφος, εἴτε τοπικαί, ὅπως δερματικὸν τι νόσημα τῆς κεφαλῆς. Ἡ ὑπερβολικὴ ἐγκεφαλικὴ ἐργασία, τὰ πάθη, αἱ θλίψεις, αἱ συχναὶ ἀγρυπνίαι, ὁ πυρετώδης βίος τῶν πύλων καὶ ἰδίως αἱ καταχρήσεις περὶ τὰς κίσητικὰς ἀπολαύσεις, φέρουσιν ἐνωρὶς τὴν πτώσιν τῶν τριχῶν. Καὶ ὅλοι οἱ κομμωτικοὶ τρόποι, καθ' οὓς οἱ πλόκαμοι στριφογυρίζονται, τεντώνονται καὶ πιέζονται εἰς τὴν ἄκραν, συντελοῦν εἰς τὴν ἐξασθένησιν τῶν ριζῶν τῶν τριχῶν καὶ ἐπομένως εἰς τὴν πρόωρον αὐτῶν πτώσιν. Ἀπόδειξις τὸ ὅλον ἐκτελεσθέν κενόν, τὸ ὅποσον σχηματίζεται εἰς τὴν κεφαλὴν, ὅταν ὁ χωρισμὸς τῆς κόμης (χωρίστρα) γίνεται ἀκριβῶς πάντοτε εἰς τὸ αὐτὸ μέρος. Κακίστον προσέτι ἐκριζωτικὸν τῶν τριχῶν εἶνε καὶ τὸ ἀπρόσεκτον καὶ βάνυστον κτένισμα, πρὸ πάντων ὅταν μετὰ μακρὰν ἀσθένειαν αἱ τρίχες τῆς κόμης εἶναι ἐμπεροδεμέναι.

Ἡ κόμη διὰ νὰ τηρηθῆται ὑγιῆς καὶ εὐρωστος, ἔχει ἀνάγκην ἐλευθερίας πρῶτον, δηλαδὴ νὰ μὴ σφιγγεταὶ καὶ συστρέφεται πολύ, καὶ δευτέρον ἀερισμοῦ. Ἀερίζεται δὲ κάλλιστα διὰ τοῦ κτενίσματος, ἀλλ' οὐχὶ διὰ λεπτοῦ κτενίου, τὸ ὅποσον κατασχίζει καὶ σύρει τὰς τρίχας, ἐρεθίζει δὲ τὸ τριχωτὸν δέρμα, ἀλλὰ με κτενιον πολὺ ἄκριον καὶ με ὑπομονὴν καὶ ἡπιότητα περισσοτέρην.

Ἡ ἄκρα καθαρῶτης τῶν τιθεμένων ἀντικειμένων ἐπὶ τῆς κόμης προφυλάσσει ἀσφαλῶς αὐτὴν ἀπὸ τὰ παρασιτικὰ νοσήματα τῆς κεφαλῆς. Κακίστη δὲ συνήθεια εἶνε αἱ ἀφθονοὶ καὶ συχναὶ πλύσεις τῆς κόμης με ὕδωρ σαπυνοῦχον ἢ μὴ. Τὸ ὕδωρ ἐξογκώνει τὸν βολβὸν τῆς τριχῆς καὶ τὴν καταστρέφει.

Ἀπαξ ἢ δις τοῦ μηνὸς πρέπει μὲν νὰ λούεται ἡ κεφαλὴ με χλιαρὸν ὕδωρ, ἀλλ' οὐχὶ με σάπωνα, ὅστις καίει καὶ τραχύνει τὴν τρίχα, ἀλλὰ με ἕνα κρόκον ὡσὺ, ὅστις ἀφοῦ κτυπηθῆ καλῶς, ἀναμιγνύεται με χλιαρὸν ὕδωρ ἢ με ἐλαφρὰν διάλυσιν βόρακος. Ὁ σάπων, ὡς βλέπετε, εἶνε ἀκατάλληλον κοσμητικὸν διὰ τὴν κόμην, ὅπως καὶ διὰ τὸ πρόσωπον, καὶ δεόν ν' ἀποφεύγεται.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΦΙΛΗΜΑΤΟΣ

Κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος, ὁ κτηματίας Γεῶργ. Σακκᾶλ, μετέβαινε ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν εἰς τὴν Βουδαπέστην ἐφ' ἀμαξιθίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκάθητο αὐτὸς, ἡ σύζυγός του, ὠραιότατη γυνὴ καὶ ὁ ἀμαξιθάτης.

Φθάσας εἰς τὴν πόλιν καὶ διερχόμενον τὴν πλατεῖαν, ὅπου ἐπαιάνιζεν ἡ μουσικὴ, ὁ ἵππος τῆς ἀμαξίας τρομαξας, ἀνετινάχθη καὶ μὴ ὑπακούων εἰς τὸν ἀμαξιθάτην, ἔτρεξεν ὀρμητικῶς εἰς τινὰ δρόμον με τιναγμοῦς τοιοῦτους, ὥστε τὸ ἀμαξιθίον ἐκινδύνευε ν' ἀνατραπῆ. Ὁ ἀμαξιθὸς ἐρρίφθη κατὰ γῆς, ὁ κ. Σακκᾶλ ἐπρόφθασε καὶ ἐπήδησεν, οὐδαμῶς φροντίζων τί θὰ ἐγένετο ἡ σύζυγός του, ἧτις παρέμεινε εἰς τὴν θέσιν της, ἔρμυκιον τῆς τύχης.

Κατὰ τύχην διέβηκινον ἐκεῖθεν δύο λαμπροὶ Οὐσσάροι· ὁ εἰς ἐκαλεῖτο Στέφανος καὶ ἦτο δεκανεὺς, ὅστις ἰδὼν τὸν κίνδυνον, τὸν ὅποσον διέτρεχεν ἡ γυνὴ, ἐπήδησεν ἀμέσως ἀπὸ τὸν ἵππον του καὶ συνέλαβε με τὴν στιβαρὰν χεῖρά του τὸν ἀφηνιάσαντα ἵππον τῆς μικρᾶς ἀμαξίας, τὸν ἐσταμάτησε καὶ κατεβίβασε τὴν κυρίαν τοῦ κτηματίου· ἀλλ' ὅμως σαγηνευθεὶς, χωρὶς νὰ συγκαταθῆ ἀπὸ τὴν καλλονὴν της, ἔδωκε τρυφερὸν φίλημα ἐπὶ τῆς παρειᾶς.

Ἡ γυνὴ τεταραγμένη δὲν ἐγνώριζε τότε ἂν ἔπρεπε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν σωτῆρα της ἢ ἂν ὤφειλε νὰ ὀργισθῆ καὶ τὸν ραπίση διὰ τὴν ἀνείδειάν του. Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως κατέφθασεν ὁ σύζυγος, ὅστις ἀνιληθρῆς τοῦ πράγματος ἦλθεν εἰς λόγους με τὸν Οὐσσάρον καὶ τὸν κατήγγειλεν ἀμέσως εἰς τὴν φρουράν. Ὁ Οὐσσάρος ἐτιμωρήθη, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ παραπονεθῆ.

Παρήλθεν ἐν ἐτὶς ἕκτοτε. Πρὸ τινων δὲ ἡμερῶν ἐνεφανίζετο εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ συντάγματος τῶν Οὐσσάρων τῆς Βουδαπέστης μίαν κυρία, πένθιμα φορούσα ἐνδύματα, ἧτις ἐζήτει πληροφορίας διὰ τὸν γνωστὸν μαζ Στέφανον. Ἡ μαυροφοροῦσα κυρία ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ κτη-

ματίου, γῆρα τῶρα, ἡ ὅποια ποτὲ δὲν ἐλησμόνησε τὸ φίλημα τοῦ σωτῆρός της. Ἐξηγήθησαν καὶ ἠγαπήθησαν.

Περὶ τὸν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι οἱ γάμοι προηγέθησαν καὶ ὁσονούπω ὁ ὠραίος Οὐσσάρος καθίσταται μεγαλοκτηματίας.

ΔΥΟ ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΑΔΕΣ ΕΝ ΟΔΗΣΩ.

Ἐπιβάλλουσα καὶ συγκινητικωτάτη μέχρι δακρύων ἀπὸ μέρους τῶν ἐνδιαφερομένων δυο καθηγητῶν, τῶν κ. κ. Γερασ. Κουντούρη καὶ Ἀναστ. Μάλτου, ἀμειότερων φίλων καὶ τοῦ πρώτου παλαιοῦ συναδέλφου καὶ συνεργάτου τῆς «Φύσεως» ἐτελέσθη ἐσχάτως ἐν τῷ Ροδοκανακείῳ Παρθεναγωγείῳ Ὀδησοῦ ἡ εἰκοσιπενταετηρὶς τῆς εὐδοκίμου δράσεως τῶν δύο τούτων σκαπανέων τῆς Ἑλλ. Παιδείας, καθ' ἣν προσήλθον ὁ Γεν. πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Γ. Φοντάνας, οἱ σύμβουλοι καὶ ἔφοροι τῆς Κοινοτήτος, τὸ διδάσκον προσωπικὸν καὶ πλείστα Κυρία καὶ Κύριοι ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων ἐν τῷ τύπῳ.

Ἡ τελετὴ διεξήχθη ὠραιότατη καὶ πατριωτικωτάτη, καθ' ἣν ἐψάλλον αἱ μαθήτραι τοῦ παρθεναγωγείου καὶ ἐξεφωνήθησαν λόγοι ἀντάξιοι τῆς περιστάσεως ὑπὸ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἑλλ. Κυβερνήσεως καὶ τοῦ ἀντιπρ. τῆς ἐφορίας κ. Λέφα. εἰς οὓς καταλλήλως ἀνταπήνησαν οἱ εὐγνωμονούντες, διὰ τὴν ὠραϊὰν πανήγυριν κ. κ. καθηγηταί, πρὸς οὓς ἐντέλει προσεφέρθησαν καὶ δῶρα ὑπὸ τῆς σφιγγῆς μαθητιώσης νεολαίας. Ἐν μόνον πράγμα μαζ ἔκαμεν ἐντύπωσιν, παρευρεθέντας ἐκεῖ, πῶς οἱ ἀρμόδιοι δὲν ἐφρόντισαν ἐγκαίρως νὰ ζητήσωσι παρὰ τῆς Ἑλλ. Κυβερνήσεως τὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος δι' ἀμφοτέρους τοὺς ἀνω παλαιστὰς τῶν Ἑλλ. γραμμάτων, ἀφοῦ ἦτε ἀντιπροσωπεῖα τῆς Ἑλλ. Κυβερνήσεως καὶ ἡ σεδαστὴ Ἐφορεία τῆς Ἑλλ. κοινότητός μας ἐκεῖσε πεζῶς καὶ ἐμμέτρως ἀνεγνώρισαν τὴν ἀξίαν καὶ τὰς ἐκδουλεύσεις των καὶ μέχρι δακρύων προκαλέσαν τὴν συγκίνησιν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν παρισταμένων, ὑπὲρ τῆς ἀγωνιζομένης ἐθνικῆς

διδασκαλίας και μήπω ανταμειβομένης. Έν τούτοις, ελπίζωμεν, ότι τήν αναγκαίαν αμοιβήν εις τούς προμάχους τούτους θα αναπληρώσωσι συντόμως.

Έπί τῇ ευκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ σπεύδοντες, δημοσιεύομεν κατὰ καθῆκον καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ φίλου καὶ τέως συναδέλφου κ. Γ. Κουντούρη. Φ. Π.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τοῦ Συνδέσμου τοῦ Ἑλληνικοῦ Περιοδικοῦ Τύπου.

Μετ' ἐκπλήξεως οἱ ἀποτελοῦντες τὸν Ἀσύνδεσμον τοῦ Ἑλληνικοῦ Περιοδικοῦ Τύπου ἀνεγνωμεν εἰς τὸ «Ἄστυ» καὶ τὸν «Χρόνον» βαρεῖαν ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ ἡμετέρου Σωματείου, ἐπὶ τῇ ευκαιρίᾳ τῆς διοργανωθείσης ἐσχάτως ὑπ' αὐτοῦ μεγάλης θεατρικῆς ἐσπερίδος, ἐν τῷ Δημοτικῷ Θεάτρῳ Ἀθηνῶν, χάριν ἠθικοῦ καὶ εὐγενεῶς σκοποῦ, ἐπιτρεπομένου ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ αὐτοῦ.

Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν τὰ γραφέντα ἐκπροσωποῦσι τὰς γνώμας ἀνυπογράφου ἀτόμου, οὐδεμίαν θὴ ἐδίδομεν προσοχίν. Ἐπειδὴ ὅμως αἱ ὕβρεις αὗται εὗρον ἀσυλον εἰς δύο ἐφημερίδας, εὐκόλον νὰ πιστευθῇ, ὅτι καὶ οἱ διευθυνταὶ αὐτῶν συμμερίζονται τὴν γνώμην τοῦ ἀτόμου τούτου.

Ἐπομένως, συνελθόντα τὰ μέλη τοῦ Συνδέσμου εἰς συνεδρίασιν, ἀποφαινόμεθα:

1) Ἐκφράζομεν τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν πρὸς τὰς ἐφημερίδας ἐκεῖνας, αἵτινες παρέσχον τὴν ἠθικὴν αὐτῶν συνδρομὴν χάριν τῆς ὀφειλομένης πρὸς συναδέλφους ἀδρότητος, πρὸς εὐδωσιν τοῦ φιλοπροσόδου σκοποῦ τῆς δοθείσης παραστάσεως.

2) Διακηρύττομεν, ὅτι ὁ ἡμέτερος ἔντιμος συνάδελφος καὶ Ἀντιπρόεδρος τοῦ Συνδέσμου κ. Κωνσταντῖνος Δ. Παλύδωρος, Διευθυντῆς τῆς ἀπὸ ἐξκετικῆς ἐκδιδομένης ἐνταῦθα ἐφημερίδος «Φωνῆς Κυκλάδων—Ἀθηνῶν», ἠδυσχερῆσεν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τὸ κοινὸν ἐκ μέρους τῶν μελῶν τοῦ Συνδέσμου τοῦ «Περιοδικοῦ Τύπου» καὶ οὐχὶ ἐξ ὀνόματος ἀρίστως τοῦ Τύπου, ὡς ἀναληθῶς ἐδημοσίευσαν τὰ ἀνωτέρω φύλλα. Τοῦτο δὲ δύνανται νὰ βεβαιώσωσι πάντες οἱ παρευρεθέντες ἐν τῷ θεάτρῳ.

3) Ἐκφράζομεν τὴν λύπην ἡμῶν, ὅτι οἱ διευθυνταὶ τοῦ «Χρόνου» καὶ τοῦ «Ἄστεως» ἐκ συμπτώσεως πρετίδον τὴν προσγινομένην ἡμῖν ἀδικίαν, καὶ δὲν ἠμπούδιον τὰ ἐπιπολαίως καὶ ἄνευ προφανοῦς λόγου δημοσιεύειν πρὸς δυσφημισμὸν τοῦ ἡμετέρου Συνδέσμου.

4) Δηλοῦμεν, ὅτι ὁ ἡμέτερος δημοσιογραφικὸς Σύνδεσμος συσταθεὶς ἀπὸ ἐτῶν ἐπὶ αἰ-

σίοις οἰωνοῖς καὶ, κεκτημένος Καταστατικοῦ ἐπικεκυρωμένου διὰ Βασιλ. Διατάγματος, ἀκολουθεῖ πορείαν σώφρονα καὶ μεμετρημένην, ἀπολαύει τῆς ἐκτιμήσεως καὶ τῆς συμπαθείας τῆς κοινωνίας, ἔζησε καὶ θὰ ζήσῃ, ὡς ἐλπίζομεν, ἐντίμως καὶ ἀθαρῶτως πάντοτε ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Περιοδικοῦ τύπου καὶ τῶν μελῶν αὐτοῦ, οὐ πάντετι δὲ διαρκῶς ἐκπληρῶν τὸν κοινωνικὸν καὶ φιλοπροσόδον σκοπὸν τοῦ σωφρόνως καὶ πατριωτικῶς.

5) Βεβαίως ὁ Σύνδεσμος τῶν συντακτῶν τῶν ἡμερησίων φύλλων οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τὸν ἡμέτερον «Σύνδεσμον τοῦ Ἑλληνικοῦ Περιοδικοῦ Τύπου».

6) Ἐν τέλει ἐξουσιοδοτοῦμεν τὸ προεδρεῖον τοῦ Συνδέσμου ἡμῶν, ἵνα, ποιούμενον χρῆσιν τοῦ δικαίωματος, ὅπερ παρέχει αὐτῷ τὸ 30ὸν ἄρθρον τοῦ καταστατικοῦ, ἐπιδώσῃ, ἐὰν κρίνῃ καλόν, μῆνυσιν εἰς τὸν κ. Εἰσαγγελέα κατὰ τῶν δυσφημισάντων τὸν ἡμέτερον Σύνδεσμον.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Ὀκτωβρίου 1905.

Τὰ μέλη τοῦ Συνδέσμου.

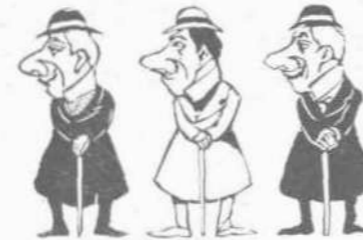
Φο. Πρίντζης, διευθ. περιод. ἡ «Φύσις», Πρόεδρος, **Κ. Α. Πολύδωρος**, προεδρεύων καὶ ἐκδότης ἐφημερ. «Φωνὴ Κυκλάδων Ἀθηνῶν», ἀντιπρόεδρος, **Ἡλ. Κυριαζόπουλος**, διευθ. ἐφημερίδος «Σπινθῆρην γεν. γραμματεὺς, **Θεόδ. Μποδινάκης**, διευθ. περιод. «Ὀδοντοϊατρικὸν Ἀτλαντος» ἔφορος, **Δ. Χαροβάτης**, διευθυντῆς περιод. «Ἐσπερος» εἰδικ. γραμματεὺς, **Χ. Χριστοβασιλῆς**, διευθ. ἐφημ. «Ἑλληνισμός», ταμίας, **Σοφία Κ. Οἰκονομίδου**, δημοσιογρ. καὶ φιλόλογος, σύμβουλος, **Ἰούλ. Λεφέρο**, διευθ. γαλλοελληνικῆς ἐφημ. «Πρόσδος» σύμβουλος, **Θάνος Τζαβέλας**, ἀρχισυντ. ἐφημ. τὸ «Κράτος» σύμβουλος, **Σ. Δουκάκης**, διευθ. περιод. «Δημ. Ἐκπαίδευσιν», σύμβουλος, **Γ. Δελαγραμμάτικας**, διευθ. ἐφημ. «Ναυτίλος» σύμβουλος, **Π. Γ. Τιμελῆς**, διευθ. περιод. «Κυριακῆς ἀργίας», **Φ. Γ. Ναυλῆρης**, διευθ. ἐφημ. «Τεγέα», **Γ. Σκαρλατόπουλος**, διευθ. ἐφημ. ἡ «Τύχη» σύμβουλος, **Α. Ματαρόγκας**, διευθ. ἐφημ. «Ἐλεγχος», **Ι. Παπούλιας**, διευθ. περιод. «Σχολεῖον καὶ οἰκογένεια», **Μ. Σαλίβερος**, ἐκδότης, **Θ. Χατζῆς**, διευθ. ἐφημ. «Ἀστὴρ», **Ι. Μουσελλῶς**, διευθ. περιод. ἡ «Νεότης», **Χρ. Βαυλέντης**, διευθ. περιод. ἡ «Ἐπιθεώρησις», **Ἀχ. Νέης**, διευθ. περιод. «Πολύμνικα», **Δ. Κ. Φιλέρης**, διευθ. περιод. «Πλειάς», **Χρ. Κονταξάκης**, διευθ. περιод. «Ἀττικὴ Ἴρις», **Κ. Καλλοδίκης**, διευθ. τῆς ἐφ. «Ξένων Γλωσσῶν», **Δ. Γιαννόπουλος**, διευθ. «Ἐθνικῆς Ἐφημερίδος».

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Χαρακτηρισμός.

— Ἡ γυνὴ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρει τόσα, ὅσα τῇ λείπουν διὰ νὰ καταστήσωσιν αὐτὴν πλήρη. Εἰς τὴν μέσσην περισφίγγεται διὰ νὰ διορθώσῃ τὴν ἀτέλειαν αὐτῆς καὶ τὰς κνήμας περιβάλλει μὲ λεπτὸν ὕφασμα διὰ νὰ δεικνύῃ τὴν ἐλαφρότητά της.

Ἄ Ο πρώτος. Ἴδετε κατάστασις ἀθλία εἰς τὰς περιστάσεις. Ποῦ τὸ θάρος τὸ σθένος, ἡ τόλμη ἡμῶν!

Ἄ Ο δεύτερος. Στὸν καιρὸ μας εἴμεθα ἥρωες, γίγαντες, ἐνῶ τώρα...

Ἄ Ο τρίτος. Ὁμοιάζομεν καὶ ἡμεῖς μὲ τὰς περιστάσεις!

— Ὁ διάβολος σήμερον ὀδηγεῖ τὰ πάντα. Τίποτε δὲν γίνεται ἄνευ αὐτοῦ.

— Ἀφοῦ τὰ ἔργα του ἠσπάσθημεν, φυσικῶς συνεχρωσίσθημεν.

Οἱ νησιῶται μας.

— Πηγαῖνω ἐμπρὸς καὶ ἀκολουθήτε με.

— Καλά, μὰ θὰ σὲ βαστάω, κὺρ Νικολάκη νὰ μὴ χάσωμε τὸ δρόμο.

— Μὰ ποῦ θὰ πᾶμε, ἐρωτᾷ ἡ γυνὴ εἰς τὸ Μουσεῖον; Εἶναι ἀνάγκη τράμ;

— Ναι, μαμὰ, εἶναι ἀνάγκη. Ἀνάγκη... γλήγορα λοιπόν...

— Οὐχ, μὲ τούς ἀγῶνας σας θὰ σπάσω τὰ μούτρα μου.

— Ἄν βλέπεις ἐμένα πῶς κάθημαι εἰς τὰ σίγουρα;

— Οὐ, νὰ κ' ἐγὼ ἔπεσα κ' ἔσπασα τὸ κεφάλι μου.

— Ναι, οὐτῶ θὰ πάρωμε τὸ ρεκόρ.

Πλοῦσιός τις προσήνεγκε γεῦμα εἰς τινὰ πτωχὸν χωρικὸν ἐλθόντα εἰς τὴν πόλιν καὶ τῷ ἔκαμε μεγάλην περιποίησιν, παραθέσας πολλὰ φαγητὰ καὶ ἄφθονα ποτὰ, ὀπωρικὰ καὶ γλυκίσματα, ὅτε εἰς τὸ τέλος τὸν ἐρωτᾷ:

— Αἰ, πῶς σοῦ ἐφάνη τὸ γεῦμα; τί ἐκατάλαβες ἀπὸ ὅλα αὐτὰ;

— Τίποτε, παρὰ μόνον ἐγλύτωσα τρεῖς δεκάρες, ὅπου θὰ ἔτρωγον ἔξω.

Ἀποποδύτης τις κατεδικάζετο πάλιν ἐσχάτως εἰς τὸ δικαστήριον.

— Μὰ τί διάβολο, πάλιν μὲ σένα θὰ ἔχωμεν νὰ κάμωμεν, τῷ λέγει ὁ δικαστής;

— Βεβαίως, ἀφοῦ εὐρίσκω καλεῖτερον τὴν φυλακὴν ἀπ' ἔξω ποῦ δὲν ἔχω τὰ φάγω;

Μεταξὺ δύο δεσποινίδων ἐν ποδηλασίᾳ:

Ἡ Μία:

— Ἐγὼ, ἀγαπητὴ μου, ξεύρεις, ἀγαπῶ τὰ ζῶα. Διατί ἄρα;

Ἡ Ἄλλη:

— Φαίνεται, ὅτι εἶσαι ζωόφιλος, ὁμοιοπαθής.

Ἡ Τρίτη:

— Ναι ναι καὶ φιλόζωος.

Μεταξύ δύο δειλών φίλων :

— Τρομερόν, φίλε μου, ὁ Περικλῆς μού ἔδωκε δημοσίᾳ ἐν δάπισμα, τὸ ὅποιον μόνον δι' αἵματος δύναται νὰ ξεπλυθῆ, ἀλλὰ εἰσεύρεις πόσον ἀπεχθάνομαι τὴν μοινομαχίαν! καὶ πρέπει νὰ μὲ βοηθήσῃς. Τρέγω.

— Ὅχι, στάσου, νά, θέσῃς εἰς τὸ μέρος ἀβδέλας καὶ ἀμέσως τὸ αἷμα θὰ τρέξῃ, καὶ οὕτω ξεπλύνωμεν τὸν ρύπον.

Δύο νέοι ἐρωτοῦν τρίτον :

— Ποία διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ νέας καὶ γεροντοκόρης ;

— Οὐδεμία, ἐφ' ὅσον ἀμφοτέρωθεν φαίνονται ἡλικιωμένοι.

— Καὶ ὁποία διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ νέου καὶ γέροντος ;

— Ἄ! μεγάλη πολὺ, φίλοι μου, διότι ὁ μὲν νέος δύναται νὰ πράξῃ πολλά, ὁ δὲ ὀλίγα, ὡς μεταξὺ πλουσίου καὶ πέντητος.

Μετὰ τὴν ἀκαπνον πυρίτιδα, ἔρχεται ὁ ἄκαπνος καπνὸς καὶ μετὰ τοῦτον ἡ ἄσμος ὀσμὴ.

— Φαντάσου, φίλε μου, τί σωτήριο ἀνακάλυψις διὰ τοὺς νέους. Ἀνεκαλύφθη τρόπος νὰ καπνίζῃς τσιγάρον χωρὶς νὰ προξενῆ καπνὸν καὶ τρόπος νὰ μὴ δοφορῶνται ὁ πλησίον σου τὴν ὀσμὴν. Τώρα αἱ Κυρίες καὶ οἱ ἀνώτεροί μας δὲν θὰ αἰσθάνονται πλέον οὐδὲν καπνίζομεν.

— Ὁραία, ἀλλὰ ἡμεῖς θὰ βλέπωμεν, θὰ αἰσθανώμεθα τὸν καπνόν ;

— Διάβολε! βλέπει καὶ αἰσθάνεται ὁ πυροβολῶν τὴν πυρίτιδα ;

Μαργαρίτης ἀλευθεῖς ἐν τῇ ἱστορίᾳ.

« Ὁ Σαμφὼν ἐπέρασεν ἐν στόματι μαχαίρας χιλίους Φιλοταίους μετὰ μῆς σιαγόνος δνοῦ! »

— Ὅλο γυρίζομεν καὶ κανεῖς μας βλέπω δὲν πέφτει κάτω.

— Διότι πολιτευόμεθα καλῶς καὶ εἰς τὸν χορὸν ὅπως καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν. Ἀλληλοβασταζόμεθα.

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ
ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Γνωστοποιεῖ

Ὅτι σήμερον ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 10 π. μ. ἐνεργηθῆσεται ἐν τῷ καταστήματι αὐτῆς καὶ ἐνώπιον τοῦ γενικοῦ συμβουλίου, ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει, ἡ ἐβδόμη κλήρωσις τοῦ ἐκ δραχ. 25,500,000 δανείου τῆς, ἡ ὠρισμένη διὰ τὴν 1ην Δεκεμβρίου 1905.

Κατὰ τὴν κλήρωσιν ταύτην θέλουσιν ἐξαχθῆ ἐκ τῆς κληρωτίδος δεκαεξ (16) ἀριθμοὶ ὁμολογιῶν μετὰ λαχῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Δεκεμβρίου 1905.

Ὁ Διοικητὴς
Σ. ΣΤΡΕΪΤ

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ κ. Ἰωάννης Καραζήσης ἔμπορος διαφόρων ρωσικῶν καὶ ξένων οἴνων καὶ πνευματοδῶν ποτῶν ἐν Ὀδησῶν, φέρει εἰς γνῶσιν, τῆς πολυαριθμοῦ πελατείας του, ὅτι καταγιγόμενος εἰς τὴν διάδοσιν ἐκλεκτῶν καὶ ἀμέπτων προῖόντων, πρωτίστως δὲ Ἑλληνικῶν, οἶων διαφόρων οἴνων καὶ τῶν ἐξαιρέτων Κονιάκ τοῦ κ. Ἄνδρ. Καμπᾶ, ἐπλούτησεν ἐσχάτως τὸ κατάστημα του διὰ τῆς προσθήκης καὶ τῶν Ἐλαιῶν τοῦ γνωστοῦ ἐν Ἑλλάδι ἐλαιουργεῖου τῶν κ.κ. Δαμκλᾶ καὶ Πλατῆ, ἅτινα διὰ τῆς εὐκρέστου καὶ ἀρωματώδους γεύσεώς των, τῆς γνησιότητος καὶ διαυγείας των, δὲν λείπουσιν ἀπὸ τὰς καλλειτέρων τραπέζας, ἀντικαθιστῶντα τελείως πάντα τὰ εὐρωπαϊκὰ.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΡΩΜΟΥΝΙΚΩΝ ΤΥΡῶΝ ΚΑΙ ΒΟΥΤΥΡῶΝ
ΧΡΟΝΗ Κ. ΕΡΜΙΔΟΥ

Ἐν Κωνσταντινῇ Ῥωμουναίας.

Κατασκευάζονται τυροὶ διαφόρων εἰδῶν, κασέρια οὕτω Ἀδριανουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας, λευκοὶ εἰς τεμάχια, εἶδος Βραβίλας, (τελεμέδες) ὡς καὶ βούτυρα τῶν κασκαβαλίων καλῆς ποιότητος.

Τὸ κατάστημα ἀναλαμβάνει καὶ τὴν κατακλῶσιν ἐν Ῥωμουναίᾳ διαφόρων προϊόντων Ἀνατολῆς καὶ Ἑλλάδος καὶ τὴν ἀντιπροσωπεῖαν διαφόρων οἴκων.

ΕΥΤΥΧΕΙΣ ΓΑΜΟΙ!

Ἐπὶ αἰσίοις οἰωνοῖς ἐτελέσθησαν ἐσχάτως ἐν Φιλιππουπόλει οἱ γάμοι τοῦ ἡμετέρου φίλου καὶ συνδρομητοῦ κ. Στυλιανοῦ Κ. Καρατζικίδη, ἐμπόρου, μετὰ τῆς καλλιμόρφου καὶ εὐῆγγμένης δεσποινίδος Ὀλγας Δ. Μανιτζα.

Ἡ «Φύσις» εὐχεται αὐτοῖς βίον ὄλβιον ὄλως ἀνέφελον, λίαν καρποφόρον καὶ πολὺν εὐδαίμονα.

Φ. Π.

ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΣΠΕΡΙΣ

ΕΝ Τῷ

ΠΑΡΝΑΣΣΩ

Διοργανωθείσα ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου τῶν δημοσιογράφων τοῦ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

τῆ συμπράξει εὐγενῶν κυρίων καὶ δεσποινίδων.

Δίδεται τῇ προσεχεῖ Κυριακῇ καὶ προμηνύεται ἀθρόα ἕνεκα τοῦ πλουσίου προγράμματος καὶ τῶν προσώπων ἅτινα θὰ λάβουν μέρος. Ὁ Σύνδεσμος τοῦ Περιοδικοῦ Τύπου οὐδὲν ἡμέλησεν ὅπως καταστῆ ὅσον ἔνεστι ἐπιτυχῆς καὶ ἀξιοπρεπῆς ἡ Συναυλία.

Εἰσιτήρια πωλοῦνται ἐν ταῖς βιβλιοπωλείοις Ἐστίας καὶ Ἐλευθερουδάκη καὶ τὸ ἐσπέρας ἐν τῷ «Παρνασσῶ».

*Ἀρξεται δὲ τῇ 9 καὶ 1/4 ἀκριβῶς.

ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ

ΔΟΘΗΣΟΜΕΝΗ ΕΝ ΤΗ ΑΙΘΟΥΣΗ ΤΟΥ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ

ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ μουσικοδιδασκάλου κυρίου

Α. ΣΤΑΦΟΛΙΝΗ

τῇ εὐγενεῖ συμπράξει τῆς κ. Α. Μπαῖρα.

Ἐκτὸς τῶν ἐκλεκτῶν μουσικῶν τεμαχίων, μελωδιῶν, μονολόγων, χορωδιῶν, ἀπαγγελιῶν κτλ. αἰτινες θὰ ἐκτελεσθῶσι κατὰ τὴν ὥρᾳ τῆς ταύτης ἐσπερίδος καὶ τῆς διανομῆς δώρων εἰς τοὺς ἀπόρους παῖδας, διὰ πρώτην φοράν θὰ δοθῆ καὶ τὸ «Εἰδύλλιον τοῦ Παρνασσῶ» μετ' ὀρχήστρας ὑπὸ τῶν δεσποινίδων Μ. Ζαλλῶνη, Ἀλεξ. Ζιέτ, Ν. Μιατσῶν, Α. Ζιλλιερών, Ν. Μαρχακοῦ, Α. Ζιέτ, Μ. Δελένδα, Δ. Στουρνάρα, Ἐστ. Σερούγια καὶ Μ. Σμίτ, αἰτινες θὰ παραστήσωσι τὰς Μούσας.

Ἡ συναυλία προμηνύεται καθ' ὅλα ἕκτακτος. Εἰσιτήρια δὲ πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς Ἐταιρείας, Ὀδ. Ὀμήρου 9 ὡς καὶ ἐν ταῖς

βιβλιοπωλείοις Μπέκ καὶ Ἐλευθερουδάκη Πλ. Συντάγματος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»

Π. Π. Πιραιᾶ. Ἐχει καλῶς. Ἀναμείνομεν ὡς γράφετε. — Μ. Β. Ἐνταῦθα. Ζητούμενα φύλλα σῆς ἐστάλησαν. — Θ. Κ. Μελίτην. Δελτία εἰλήθησαν. Φυλλάδια σῆς ἰπαστείλαμεν. Ὀκτωβρίου λαμβάνετε προσεχῶς. — Μ. Π. Κωνσταντῶν. Ἐπιστολὴ εἰλήθη. Ἐπροστίσαμεν δέοντα καὶ σῆς ἀπηντήσαμεν. — Ν. Κ. Διηγεροῦσκ. Ἐπιστολὴ μετὰ περιγεγραμμένων εἰλήθη. Ἐχει καλῶς. — Κ. Κ. Ἀλεξάνδρειαν. Συνδρομητῆς ἐνεγράφη Σειράς φύλλων σῆς ἀπεστείλαμεν καὶ ἐγράψαμεν. — Ν. Ν. Πάτρας. Ἐπιστολὴ καὶ συνδρομὴ εἰλήθη. Ἀπόδειξις μετ' ἀριθμοῦ λαχείου ἐστάλησαν ὑμῖν ταχυδρομικῶς. — Ι. Α. Κωνσταντῶν. Ἐπιστολὴ εἰλήθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐχει καλῶς. Ἀναμείνομεν. — Γ. Σ. Ὀλέντισσαν. Ἐπιστολὴ εἰλήθη. Σῆς ἀπηντήσαμεν. — Μ. Μ. Κάϊρον. Ἐπιστολὴ καὶ χρήματα εἰλήθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν. — Π. Κ. Ἀσιούτ. 80 φρ. εἰλήθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν. — Μ. Δ. Λαμῶν. Συνδρομὴ σῆς εἰλήθη. Ἀπόδειξις μετὰ λαχείου ταχυδρομικῶς. — Α. Α. Νιουκάστελ. Εὐχαριστοῦμεν διὰ κολλησευτικῆν περὶ τῆς «Φύσεως» ἐπιστολῆς σῆς. Δῶρον θὰ δεχθῶμεν, ἀφοῦ θὰ εἶνε κοινῶς ἐνδιαφέροντος. — Μ. Σ. Λαρδακίδια. Εὐχαριστῶς εἰς πρώτην περίστασιν θὰ ἐκτελέσωμεν παραγγεῖλιαν σῆς. — Σ. Τ. Τρίπολιν Βαρθαλάς. Βεβαίως νὰ πιστεύετε εἰς πνευματικὰς ἀνκοινώσεις, διότι εἰσὶν ἀληθέστατοι. — Κ. Δ. Κ. Αἰνάλυ. Ἐπιστολὴ εἰλήθη καὶ θὰ σῆς ἀπαντήσωμεν προσεχῶς. Κ. Β. Πλοῖστειον. Ἀναμείνομεν ἤδη νεωτέραν σῆς. — Π. Σ. Χαλκίδα. Συνδρομὴ εἰλήθη. Ἀπόδειξις μετὰ λαχείου σῆς ἐστάλη ὑμῖν ταχυδρομικῶς. — Α. Α. Κωνσταντῶν. Ζητούμενα φυλλάδια σῆς ἐστάλησαν. Προσεχῶς γραφομεν διότι ὑπέστημεν πολλὰ εἰς Ρωσσίαν. — Σ. Κ. Κ. Φιλιππουπόλιν. Συγχαίρομεθα διὰ γάμον. Εὐχόμεθα εὐτυχῆ βίον κ.τ.λ.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΝΤΟΚΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμματῆματα καὶ εἰς χρυσόν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας, ἀποδοτέας εἰς ὠρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκῶς.

Αἱ εἰς χρυσόν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις εἰς χρυσόν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (Chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐκλογὴν τοῦ ὁμολογιούχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσει τοῦ καταθέτου ἐν ταῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς.

ΤΟΚΟΙ ΤῶΝ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

1 1/2	τοῖς ἑκατὸν κατ' ἔτος διὰ καταθ. 6 μην.
2	» » » 1 ἔτ.
2 1/2	» » » 2 ἔτ.
3	» » » 4 ἔτ.
4	» » » 5 ἔτ.

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαὶ ἢ ἀνώνυμοι.

Ἐκ τοῦ Γραφείου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

32. Μαγική εικών.

Ποῦ εἶνε ὁ Βούδας;

33. Αἶνιγμα.

Τὸ πρῶτον μου ἐν σύνολον δηλοῖ
τὸ δεύτερον ἕνα ἄγνωστον ἐπίρρημα
ἰδοὺ τὸ ἕλρον μου σὰς ὁμιλεῖ
ἂν εὐρηγῆς τὸ τρίτον εἰς ἐν σῦριγμα

34. Αἶνιγμα.

Πρόθεσιν καὶ νῆσον ἂν ἐνώσῃς
εἰς ἕνα ὑποζύγιον γένεσιν θά δώσῃς.

35. Γοῖτρος.

Ἄνδρος	Ζ		
Ο	Η	νέον	γιον

Κιθόδος.

ΛΥΣΕΙΣ 9 ΤΕΥΧΟΥΣ

23. Ἀναστρεφόμενη τῆς εἰκόνας, ἀριστοτελ τοῦ

συζύγου εἰς στάσιν γονυκλινῆ.— 24. Ἀφαιρέσατε ἐ-
καίνας τὰς γραμμάς ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τὰ τρία
κεφαλαῖα γράμματα Ε Ξ Η.— 25. Ὁ πρῶτος ἐπώ-
λησε τὰ 3 ἀυγά, 3 λεπτά καὶ τὰ 7 ἀντί 7 λεπτῶν.
Ὁ δεύτερος ἐπώλησε τὰ 20 ἀντί 6 λεπτῶν καὶ τὰ
10 ἀντί 9. Ὁ τρίτος ἐπώλησε τὰ 30 ἀντί 7 καὶ τὰ
20 ἀντί 3.— 26. Κάκιστον ἢ πενία.— 27. Οὐ παν-
τός πλεῖν εἰς Κόρινθον.

Ἄυται. Γαλανὴ Ἑλληνίς ἐξ Ἀθηνῶν 4. Ἐ. Μι-
γαλόπουλος ἐκ Σύρου 5. Δ. Λ. ἐξ Ἀθηνῶν 1, Ρω-
μαῖος ἐξ Ἀθηνῶν 4, Ε. Λ. Δράκου ἐκ Πετριωῆς 3,
Σπ. Ἡλιόπουλος ἐξ Ἀθηνῶν 5.

ΜΑΚΑΡΟΝΟΠΟΙΣΙΟΝ
ΑΛΕΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΓΑΛΕΤΟΠΟΙΣΙΟΝ
Α. Δ. ΝΟΜΙΚΟΥ

Ἐν Ταϊρανίῳ Ρωσσίας.

Πρώτης τάξεως κατάστημα τοῦ εἶδους του,
βραβευθὲν εἰς τὴν Παγκόσμιον Ἐκθεσιν τῶν
Παρισίων. Εἰδικότης κυρίως εἰς γαλέτας καὶ
πάστας.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ δύο μεγάλα δωμάτια
εὐήλικα, εὐάερα καὶ ἐν κεντρικωτάτῃ θέσει ἐπὶ
τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος μετ' ἐπιπλῶν.
Διεύθυνσις ὁδὸς Μουσῶν ἀριθ. 1.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΑΓΓΛΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ
Α. ΚΙΝΙΟΛΗ

Ἐν Πέτρ. (Μνηματάκια) ἀριθ. 63.

Χημικὰ καὶ φαρμακευτικὰ προϊόντα πρώτης
ποιότητος καὶ πάντοτε πρόσφατα.

Εἶδη ἐξ ἐλκαστικοῦ πάσης χρήσεως Σκευ-
σῆαι γαλλικαὶ καὶ ἀγγλικαί. Μυρωδικὰ διέ-
φορα, ὕδατα, μεταλλικὰ ὕδατα κτλ. κτλ.

ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ
ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Η "ΜΠΙΡΖΑ,,
Σ. ΣΠΟΡΔΙΑΝ

Ἐν ὁδῷ Πουσκινσκάγια καὶ
Πολυτσέσκαγια ἐν Ὁδησσῷ
ἀριθ. 14.

Κεῖται εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως καὶ παρὰ τὸν λιμὲν α. Πλυσίον
τῶν θεάτρων καὶ τῶν βουλευδάρτων. Τηλέφωνον καὶ φωτισμὸς ἀριστος.
Καθαριότης, τάξις καὶ ἀκρίβεια ἀμεμπτος.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΣΙΟΝ
Δ. Α. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ
ΕΝ ΟΔΗΣΣΩ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ

Ἐν ὁδῷ Αἰκατερίνης ἀριθ. 5.
Κατασκευάζονται παντὸς εἶδους ὑποδήματα τοῦ τε-
λευταίου στυλίου. Δέρματα πρώτης ποιότητος καὶ ἔργα-
σία μοναδικὴ καὶ στέρεωτάτη.

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ—Ἐν ὁδῷ Περικλέους. Ἀριθ. 16.